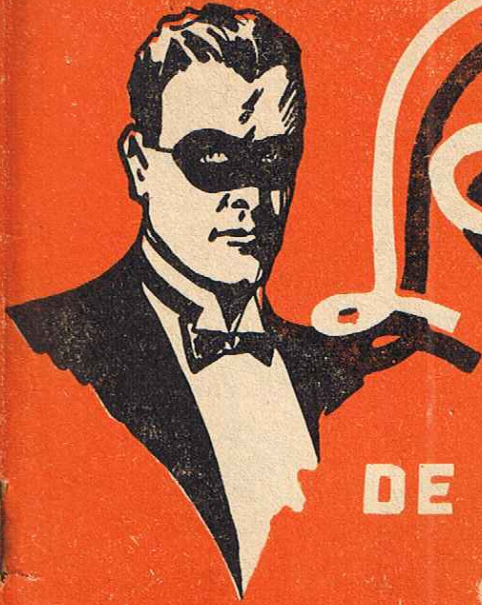

NIEUWE AVONTUREN

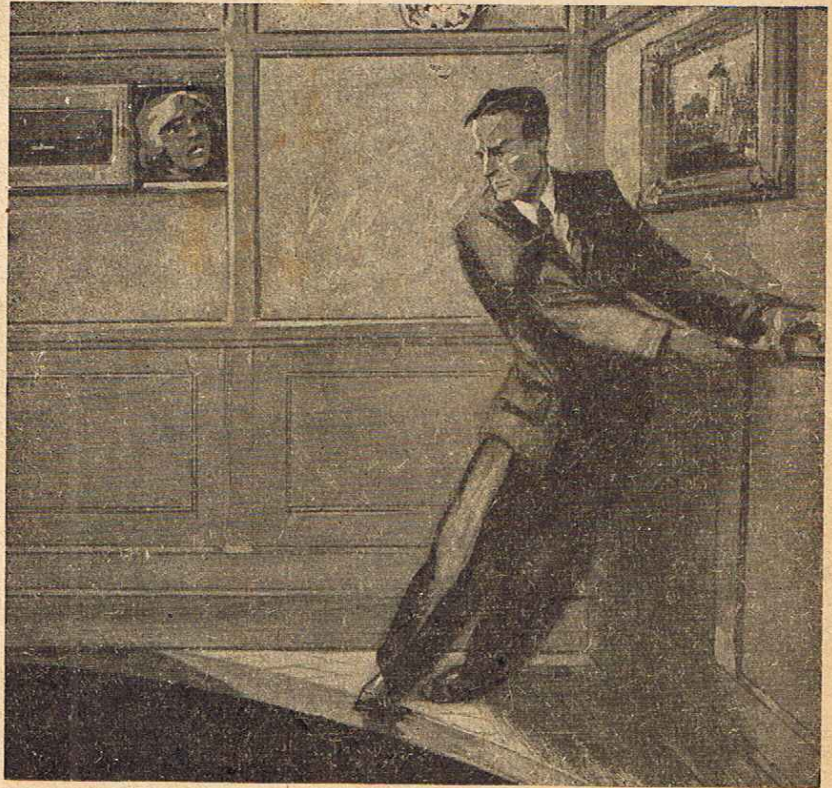
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Een Merkwaardig Duel

Nr 2137

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIE : 6 Fr.
Verschijnt om de 14 dagen

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT

Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Cord Suster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden — Alle rechten voorbehouden

Een merkwaardig Duel

HOOFDSTUK I

ERLE WILSON

Ver over middernacht snelde een grote auto, bestuurd door de vaste hand van een reusachtig gebouwde chauffeur, over de brede weg, die van een der Noordelijke voorsteden van Londen naar de wereldstad voert.

Het was een gesloten auto en binnen zaten twee heren.

Een hunner was bezig, zijn bovenkleden dicht te knopen, waarbij zijn gelaat

pijnlijk vertrok, als van iemand, die grote lichamelijke pijn ondergaat.

Hij had een energiek getekend, ernstig gelaat met doordringende, staalgrijze ogen, die een zonderling krachtige invloed op de mensen schenen te kunnen uitoefenen, op wie zij gericht werden.

Deze man was John Raffles, de Grote Onbekende, en wij zullen spoedig genoeg zien, wat hem en zijn trouwe

vriend Charles Brand, die naast hem gezeten was, en die hem bezorgd aankweek, zo laat in de nacht op deze eenzame straatweg bracht.

Brand was vele jaren jonger dan Raffles, en onder normale omstandigheden vertoonde zijn rond, blozend gelaat steeds een opgewekte uitdrukking.

Thans echter viel er angstige bezorgdheid op te lezen, terwijl hij zich naar Raffles toeboog en vroeg:

— Doet de wonde nog pijn?

— Het zou wel vreemd zijn, als net anders was, Charles! antwoordde Raffles met een flauwe glimlach. Als er een druppel kokende olie van een hoogte van drie meter op de huid van je borst valt, en dit wordt dan nog een paar maal herhaald, terwijl de gloeiende druppel juist op dezelfde plek neerkomt, dan verzeker ik je dat dat een zeer pijnlijke gewaarwording is.

— Die ellendige schurk! riep Brand uit, terwijl hij woedend de vuisten balde. Die man moet een beest zijn, dat hij zulk een marteling voor je uitdacht!

— Ik ben er van overtuigd, dat dit lang niet de ergste foltering is, waarover de chef van het Genootschap van de Gouden Sleutel, Erle Wilson, te beschikken heeft, maar dat hij haar toepaste, omdat zij waarschijnlijk het gemakkelijkste kon worden aangewend en omdat hij haast had mijn geheimen te vernemen, toen hij er eenmaal in geslaagd was, mij door list in zijn macht te krijgen!

De naam, die Raffles zoeven uitgesproken had, was de naam van zijn doodsvijand!

Erle Wilson was nog niet lang geleden in zijn leven gekomen, en toch begrepen de beide mannen reeds na de eerste schermutselingen, dat zij alles van elkaar te duchten hadden en dat een hunner te veel was op deze aarde.

Wilson was niet lang geleden gekozen tot aanvoerder van het genootschap van de Gouden Sleutels, dat wil zeggen van een soort misdadigersfederatie, waarbij de dieven- en moordenaarsbenden der grote hoofdsteden over de gehele

wereld waren en nog steeds zijn aangesloten, want ofschoon Raffles hen herhaalde malen met veel succes betreed en hen geweldige schade wist te berokkenen, tot op deze dag heeft hij ze nog nooit geheel kunnen uitroeien.

Door het toeval, dat zovele van onze daden bestuurt, was Raffles in aanraking gekomen met deze man, en aanstonds had hij ervaren, dat Wilson in sluwheid, ondernemingsgeest en vooral wreedheid zeker niet achter stond bij zijn voorgangers!

Wat het eerste betreft, reeds dadelijk was Wilson in staat, hiervan een staaltje te vertonen, want de politie was niet bij machte, de arrestatie van Wilson, die in het gewone leven één zeer rijk zaakwaarnemer was, te handhaven nadat Raffles de schurk in haar handen had weten te leveren!

Zeker, John Raffles wist wie en wat Wilson was, maar wat hielp het, of hij dit aan de politie mededeelde, zonder tevens afdoende bewijzen te leveren!

Wilson bleek niet de eerste de beste te zijn, en hij had zijn maatregelen zodanig genomen, dat men hem niet mocht of kon gevangen nemen, eenvoudig wegens gebrek aan bewijs, en de drie leden der bende, die in zijn huis gearresteerd werden, en die reeds langgezochte misdadigers bleken te zijn, dachten er niet aan zijn geheim te verraden; zij wisten dat zij van dat ogenblik hun leven geen moment zeker zouden zijn.

Ja, tot zelfs in de gevangenis toe, waarheen men hen kon brengen, zou men langs een geheimzinnige weg die niemand goed kende, binnen zeer korte tijd op de hoogte van hun verraad zijn en men zou hen vroeg of laat er voor weten te straffen.

En zo moest Raffles het aanzien, dat de politie een bloeddorstige schurk, die zeker tien maal de galg verdiend had, weer op vrije voeten gesteld had, nog wel met excuses wegens de overlast, die men hem had aangedaan, omdat Wilson voor uitstekende alibi's had weten te zorgen.

Men waagde niet, langer te twijfelen aan de volkomen achtbaarheid van Erle Wilson, de zaakwaarnemer!

Maar geen van beide mannen had het avontuur vergeten!

En toen Wilson, doodkalm, alsof er volstrekt niets gebeurd was, zijn prachtig huis in de Chapel-Street weer ging betrekken, aldus de Grote Onbekende als het ware tartend, aarzelde Raffles geen ogenblik, om zijn netten uit te zetten, in de hoop, daarin ten slotte de bandiet te vangen.

Met Brand en zijn trouwe chauffeur, James Henderson, had hij een zolderkamer weten te huren in een tegenoverliggend huis, en reeds dezelfde nacht was hij er in geslaagd een microfoon aan te brengen in de werkkamer van Wilson, en de elektrische draad in zijn zolderkamer te doen eindigen, zodat het hem mogelijk was alles te vernemen, wat er in de bewuste kamer werd besproken.

Maar noodlottigerwijze had Wilson de microfoon ontdekt!

Hij wist zich evenwel meesterlijk te beheersen en maakte een geveinsde afspraak met een zijner luitenanten, ten-einde daardoor Raffles in de val te lokken.

De toeleg gelukte en Raffles geraakte inderdaad in een afgelegen landhuis in de macht van zijn doodsvijand, die het er op gezet had, vóór hij Raffles zou doen sterven, het geheim te leren kennen van de schatkamers van de Grote Avonturier, waarvan hij menigmaal gehoord had, maar waarvan de ligging hem volkomen onbekend was.

Raffles had echter standvastig geweigerd iets van zijn geheimen te verraden, en om zijn tong los te maken had Wilson het middel ener middeleeuwse foltering aangegrepen. Met ontbloot bovenlijf werd Raffles onbewegelijk op een houten bank vastgebonden door zijn helpers, en met regelmatige tussenpozen liet de schurk een grote druppel kokende olie neervallen op het vlees.

En het zou zeker slechts met Raffles zijn afgelopen, wanneer Brand en Henderson niet te hulp waren gekomen!

De draad van de microfoon was stuk gesleten langs de scherpe kant van een schoorsteen op het dak; Brand was daarheen geklauterd om de fout op te sporen, waarbij hij was gestuit op een viertal bandieten, die, met nog vier anderen waren afgezonden door Wilson, om ook de beide helpers van zijn doodsvijand van kant te maken.

De vernielde draad redde Brand en Henderson, die waren achtergebleven, terwijl Raffles Wilson vervolgde, zonder enige twijfel het leven, en met de hulp van de sterke reus slaagde Brand er in, de vier sluipmoordenaars onschadelijk te maken, terwijl Henderson uit een der aanranders het geheim van Raffles' verblijfplaats wist te persen.

Met de allersnelste auto hadden zij zich naar het aangeduide huis begeven en daar kwamen zij juist bijtijds om Raffles te redden.

De zes leden van de Bloedraad, die Raffles zogenaamd gevonnist hadden, werden allen ernstig verwond en stevig gebonden, waarop dadelijk de politie werd gewaarschuwd. Op het laatste ogenblik evenwel had Wilson zich uit de voeten weten te maken, op een even geheimzinnige als wonderbaarlijke manier.

Wel hadden de drie mannen het huis, dat niet zeer groot was, in alle richtingen doorzocht, maar zonder enig spoor van de Meester te vinden.

Ofschoon zijn wonde hem zeer veel pijn deed, had Raffles er op gestaan, vanuit een schuilhoek zich te overtuigen, dat de politie inderdaad kwam opdagen.

Pas toen hij de politie-auto weer zag weggrijden, stapte hij zelf in de grote wagen, die Henderson en Brand naar deze plek had gebracht, waarop de terugtocht naar Londen werd aanvaard.

Raffles had geruime tijd met gesloten ogen, achter in de auto geleund en pas geantwoord toen Brand hem vroeg, of hij nog veel pijn had.

Nu hernam de jonge man:

— Ik had graag die zes kerels cadeau gegeven voor Wilson zelf!

— Ik wel zestig, Charles! hernam Raffles scherp. Het werd mij duidelijk, dat

een onzer te veel is. Ik zal mijn leven geen ogenblik meer zeker kunnen zijn, zodra Wilson ontdekt, dat ik mij tegenwoordig verberg achter de persoon van Lord William Aberdeen, de Londense filantroop! Als hij dat wist, zou hij dadelijk een van zijn sluipmoordenaars op mij afzenden of hij zou trachten, mij op te lichten, om dan het spelletje van hennacht nog eens te herhalen! En het zou mogelijk kunnen zijn, dat er dan geen trouwe vrienden aanwezig waren, om mij op het laatste ogenblik aan de klauwen van de dood te ontrukken!

Terwijl Raffles dit zei, had hij de handen van Brand gegrepen en krachtig gedrukt.

— Daar praten wij niet meer over, Edward, zei Brand haastig. Het is van meer belang op middelen te zinnen, om die kerel terug te vinden en hem eens en voor goed onschadelijk te maken!

— Een zware taak, Charles, een zware taak! hernam Raffles op sombere toon.

Na enige tijd vervolgde hij:

— Wij zouden natuurlijk een nieuwe observatiepost op de zolder van het huis tegenover dat van Wilson kunnen betrekken, maar dat heeft nu geen nut meer, nu de schurk onze toeleg ontdekt heeft! Maar zeg mij eens, je hebt mij nog niet eens verteld hoe je mijn verblijfplaats hebt ontdekt.

— Dat is tamelijk eenvoudig in zijn werk gegaan, Edward, maar ik wil erkennen, dat de Voorzienigheid mij

daarbij de behulpzame hand heeft geboden!

En nu deelde hij Raffles mede, hetgeen aan de lezers reeds bekend is.

De Grote Onbekende had zwijgend toegeluisterd en zei, toen Brand zijn verhaal geëindigd had:

— Dat zijn er dus weer acht; ik ben benieuwd of de politie hen ook als onschuldige bezoekers zal beschouwen!

— Dan was zij wel gek! riep Brand verontwaardigd uit. Gewapende kerels, die voor de helft over het dak, voor de helft binnenshuis sluipen, kunnen moeilijk als onschadelijke bezoekers worden gekenmerkt!

— Dan moeten wij maar hopen, dat een hunner er althans voor te vinden is om zich buiten de gevangenis te houden, door die bandiet van een Wilson te verraden! riep Raffles uit.

— Daar zou ik maar niet al te vast op rekenen, het zijn allen schurken, maar men mag hun de eer niet onthouden, dat er een voortreffelijke discipline onder hen heerst! Zij schijnen dodelijk bevreesd te zijn voor de Bloedraad en al hebben wij die nu voorlopig buiten werking gesteld, alle leden van die rechtbank hebben natuurlijk hun plaatsvervangers, en het helpt weinig, denk ik, lood tegen oud ijzer te ruilen!

— Hoe het zij, Charles, in een enkele nacht hebben wij veertien leden van de bende onschadelijk gemaakt, en dat is ook wat waard!

HOOFDSTUK II

HET GEVAAR TEGEMOET

Wat dit laatste aangaat, zou Raffles zich deerlijk blijken te vergissen.

Want in de namiddag van een der volgende dagen brachten alle bladen het bericht dat de politie de zes personen, die, deels gewond en gekneveld en gebonden in het eenzame landhuis waren aangetroffen, weer in vrijheid had gesteld!

Toen Brand 's namiddags in de fraaie bibliotheek van het herenhuis in de Cromwell-Street het bericht aan Raffles had voorgelezen, slaakte deze een kreet van woede, en riep:

— Ik heb mij dus vergist; de politie schijnt dus wel degelijk stapelgek te zijn!

Maar Raffles haalde de schouders op, en zei, een verse sigaret opstekend:

— Het is niet zo verwonderlijk, Charles. Met welk recht had de politie hen eigenlijk in arrest mogen houden? Welke overtreding hebben zij begaan?

— Welke overtreding? schreeuwde Brand. Maar, voor de drommel, is het dan geen overtreding, dat ze jou hebben willen doodmartelen om je je geheimen te ontpersen?

— Het is zelfs een vrij ernstige overtreding, zou ik zeggen, hernam Raffles met een flauwe glimlach, maar wie bewijst het? Het is immers niet voldoende, als het slachtoffer het zelf verklaart. Waar bleef dan de persoonlijke zekerheid? Iedereen kan zo iets wel zeggen.

Heb ik mij zelf bij de politie aangemeld? Is het denkbaar, dat ik mij nu naar Scotland Yard begeef en tegen de hoofdinspecteur Baxter zeg: «Ik ben John Raffles, ik ben de man, die in de afgelopen nacht in het eenzame landhuis van Wilson in zijn macht ben geweest en door hem op de folterbank ben gebonden. Hij zou natuurlijk beginnen met mij voor een ontsnapte krankzinnige aan te zien, maar als ik bleef volhouden, dat ik inderdaad Raffles was, dan zou hij mij natuurlijk gevangen houden en als ik eenmaal gevangen ben, zou het niet zolang duren, of men zou ontdekt hebben, dat ik inderdaad de man ben, die zij de Grote Onbekende noemen. Maar zelfs dan nog zou Baxter reden hebben om te kunnen twifelen aan wat ik hem mededeelde.

Brand stampte van drift met de voet, en beet zich op de lippen, maar hij moest wel erkennen dat er veel waarheid school in hetgeen Raffles zoeven gezegd had.

— Wat hebben zij eigenlijk aangevoerd? vroeg de Grote Onbekende, de sigarettenrook uit zijn neus blazend en gemakkelijk achterover leunend in zijn clubfauteuil.

— Wel, zij hebben stijf en strak volgehouden, dat zij het slachtoffer zijn van een laaghartige aanranding of een laffe grap! Het landhuis blijkt toe te behoren aan een van die kerels, die zei, dat vijf anderen bij hem op bezoek wa-

ren en dat zij rustig met elkaar zaten te praten, toen plotseling een tiental mannen, gemaskerd en met de revolver in de vuist, het vertrek binnendrongen en hen in een ommezien bonden en knevelden!

— En wat zou die overval voor doel hebben gehad?

— Inbraak! Het heette dat een hunner er in geslaagd was, zijn arm wat los te maken en zijn revolver te grijpen, en met een paar schoten de bende op de vlucht had gejaagd. Uit wraak zou de aanvoerder der bandieten daarop zich voor John Raffles hebben uitgegeven en de politie hebben opgebeld.

Raffles schudde glimlachend het hoofd, en zei toen op spottende toon:

— Het klinkt alles zeer romantisch, en als ik commissaris van politie was geweest, dan had ik niet zo voetstoots genoeg genomen met deze verklaring. Ik denk echter, dat alle zes onze gevangenen te goeder naam en faam bekend stonden?

— Dat is het! Zij behoren tot de hogere kringen! Er is een geneesheer bij, een student in de rechtsgeleerdheid, een ingenieur en dan nog een paar rijke leeglopers, zeer bekend op de renbaan!

— Nu, dat is voor de politie natuurlijk voldoende geweest, om hen op hun woord te geloven en mijn telefonische boodschap voor kennisgeving aan te nemen! Intussen is dat in zoverre een streep door onze rekening, dat wij nu de zes vijanden, die wij reeds onschadelijk gemaakt hadden, te gelegenertijd opnieuw op ons dak krijgen! En hoe staat het met de acht kerels, die de dappere Wilson op jou en Henderson had afgezonden, om je het levenslicht uit te blazen?

Brand sloeg het blad weer open, las gedurende enige tijd en antwoordde toen:

— Scotland Yard is tenminste zo verstandig geweest, om die bandieten in verzekerde bewaring te houden! Het blijkt dat juist de helft nog een appeltje te schillen heeft met vrouwe Justitia! En daarvan heeft één nog twaalf jaren

te goed, de tweede vier en de twee anderen ieder anderhalf jaar!

— En daar de politie wel begrepen zal hebben, dat die kerels over één kam geschoren moeten worden, heeft zij ze allen achter slot en grendel gezet! riep Raffles uit. Nu, dat is althans weer zoveel op de vijand gewonnen! Zeiden zij niets tot hun verdediging?

— O, zij kwamen maar een beetje inbreken, zeiden zij!

— En zei een hunner iets omtrent Wilson?

— Niemand!

— Dat had ik wel gedacht. Ik zei het wel: zij koesteren een dodelijke vrees voor de Bloedraad. Intussen zijn wij weer even ver als te voren, en er zal niets aan te doen zijn, Charles, ik zal mij er weer zelf mee moeten bemoeien.

— Maar hoe kun je dat doen, Edward? Je weet niet waar hij is, die Wilson, want het valt natuurlijk niet aan te nemen, dat hij nogmaals de moed zal hebben, zijn eigen huis in de Chapel-Street te betrekken!

— Daar vergis je je in; hij is er, herenam Raffles kalm.

— Wat? riep Brand op ongelovige toon. Ben je daar zeker van?

— Volkomen zeker! Ik kwam vanochtend toevallig te paard door de Chapel-Street en ik zag de bandiet juist kalm uit zijn auto stappen en zijn huis binnentreden, zonder enige overhaasting, en blijkbaar volstrekt niet van zins het direct te verlaten.

— Dat is... dat is wel het toppunt van onbeschaamdheid! riep Brand woedend uit.

— Waarom eigenlijk? Nu de politie hem eenmaal met veel verontschuldigingen wegens de « fatale vergissing » heeft laten gaan, en nu de bladen het bericht hebben gebracht, dat zijn medeplichtigen hebben gezwegen, bestaat er voor hem volstrekt geen reden, zijn gewone leven niet te hervatten!

— Luister eens, Edward, ik heb een heel goed plan! Wij dringen met zijn drieën 's nachts de woning van die schurk binnen. Er zal in zijn huis wel ergens een flinke haak en een stuwig

stuk touw wezen en met het laatste hangen wij hem aan de eerste op!

— Een prachtig plan, Charles, dat ook reeds bij mij had post gevat! hernam Raffles.

— Uitstekend! Laten wij het dan dadelijk ten uitvoer brengen! riep Brand opgewonden uit.

— Laat mij uitspreken, mijn waarde! hernam Raffles, terwijl hij de hand ophief. Ik zal namelijk zo vrij zijn, je plan in zoverre te amenderen, dat ik alleen zal gaan en dat ik ook niet van een touw gebruik zal maken, maar dat ik de man, die mij naar het leven staat, een eerlijke kans geven wil, het zijne te verdedigen.

— Een tweegevecht dus? riep Brand op verwijtende toon.

— Je hebt het geraden!

— Maar Edward! Dat is krankzinnigheid! riep Brand wanhopend. Laat je je in met een hyena, ga je met een tijger een tweegevecht aan? Neen, immers, zulke verscheurende dieren schiet je neer zonder te waarschuwen!

— Kom, kom, Charles, je meent immers niet wat je zegt! hernam Raffles, terwijl hij glimlachte. Je bent nu driftig en daarom zeg je dingen, die je niet kunt verantwoorden. Sluipmoord is onder alle omstandigheden een gruweldaad, laf, en die geen enkel gentleman ooit zal begaan. Ik wil tegenover die man staan met gelijke wapens!

— Dat zul je nooit, Edward! Hij is een sluwe duivel, bedenk dat! riep Brand uit. Hij is een verraderlijke kerel, en hij zal het wel zo weten aan te leggen, dat je niet levend zijn huis verlaat!

— Ik zal mijn maatregelen nemen. Ik wil niet, versta je me? ik wil niet, dat men later kan zeggen, dat Raffles de man verraderlijk heeft neergeschoten, die zijn doodsvijand was! Men mag mij een dief noemen, nooit zal men mij sluipmoordenaar mogen heten! Ik wil er niets meer over horen, Charles. Ik zal nog een paar dagen wachten, tot mijn wonde zo ver genezen is, dat zij mij niet meer belemmert in mijn bewegingen en dan zullen wij zien of er nog een rechtvaardigheid bestaat! Ik

zal hem laten kiezen tussen het pistool en de degen!

— En als hij weigert met je te duelleren?

— Als er nog een sprankje eergevoel in hem is, dan zal hij niet weigeren!

— Maar denk je zo gemakkelijk zijn huis binnen te komen? De bedienden zullen je niet eens toelaten!

— De bedienden? Wat heb ik met hen te maken? Denk je dan soms, dat ik voornemens ben, overdag het huis binnen te gaan?

— Wat was dan je doel?

— Wel, natuurlijk wil ik hem des nachts overrumpelen! Ik wil wel met de man duelleren, maar ik wil mij niet om zijnentwille bloot stellen aan het gevaar, dat zijn bedienden te hulp zullen komen en mij aan de politie over zullen leveren!

— 's Nachts zul je er in 't geheel niet kunnen binnendringen, Edward!

— Zo? En hoe is het ons dan een paar nachten geleden gelukt, de microfoon tot in het plafond van zijn werkkamer aan te brengen?

— Dat was heel iets anders! Het vertrek boven zijn werkkamer werd nooit of zeer zelden gebruikt. Je zult nu zijn slaapkamer moeten binnendringen en die zal wel beter verdedigd zijn dan een vesting!

— Al was het de Tower, ik zal er binnenkomen! hernam Raffles op grimme toon.

— Ik zie het al, zei Brand zuchtend, je plan staat vast; ik behoef natuurlijk geen moeite te doen, je er van af te brengen!

— Zij zou slechts verloren zijn, die moeite, Charles, antwoordde Raffles glimlachend. Wilson heeft mijn dood gezworen en als ieder mens heb ik het recht voor mijn leven te strijden, maar ik wil het doen als een eerlijk man en niet als een schelm! En daarbij blijft het.

In de loop van de dag ging Raffles verscheidene malen uit, nu eens in deze, dan weer in gene vermomming, maar hij liet weinig los over het doel zijner tochten, ofschoon Brand wel be-

greep, dat die in verband moesten staan met zijn voorgenomen plan.

Laat in de avond sloot Raffles zich een uur in zijn werkkamer op, en schreef daar een aantal brieven, die hij op een stapeltje op de rand van zijn schrijftafel legde, en daarna bedekte met een blad papier, waarop hij met een krachtige, lopende hand geschreven had :

— Alleen verzenden in geval ik heden om twaalf uur in de namiddag niet zal zijn teruggekeerd.

Het was omstreeks half twaalf toen hij dit werk beëindigd had.

Hij stond op, rekte zich uit en trad toe op 'n fraai gebeeldhouwde kast van zwaar palisanderhout, die zijn jachtgeweren en enige andere wapens bevatte.

Hij nam er twee duelleerdegens uit, mat ze zorgvuldig, bevond dat ze beide juist even lang waren, en wikkelde de klingen in een zijden lap.

Vervolgens nam hij een pistolenkistje van een plank, opende het, keek beide pistolen zorgvuldig na en laadde de twee lopen van de beide wapens, waarop hij ze weer in de doos legde, en deze sloot.

Hij nam de degens en het kistje onder de arm, verliet de werkkamer, na op de drempel nog even te hebben rondgeken, en wendde toen zijn schreden naar de rookkamer, waar hij Brand op dit uur wist te vinden.

Hij trad het vertrek binnen, en dadelijk sprong Brand, die in een sporttijdschrift had zitten lezen, op, om hem tegemoet te treden.

Maar hij deinsde, verblekend, dadelijk enige schreden terug, toen hij zag wat Raffles bij zich droeg.

— Je bent dus toch voornemens..., begon hij.

— Ja, Charles. Het zal voor vannacht zijn.

— Maar je was van plan eerst je wonde te laten genezen! riep Brand uit.

— Het schrijnt nog slechts een weinig en zeker niet voldoende om mij te beletten naar behoren de degen te hanteren.

— Maar laat mij je tenminste verge-

zellen, drong Brand aan.

— Dat is volkomen overbodig, en het zou ook niet eerlijk zijn, hernam Raffles. Ik tref daar Wilson alleen en ongewapend in zijn huis aan, het is dus niet meer dan billijk, dat ik mij in dezelfde omstandigheden bevind. En wie kan zeggen, dat je je niet door drift laat meeslepen en de kerel neerschiet!

— Dat laatste bezwaar snijdt tenminste hout, gromde Brand.

— Wij zullen er liefst zo weinig mogelijk over spreken, maar, natuurlijk moet ik rekening houden met de mogelijkheid, dat ik het onderspit moet delven. In dat geval kun je alles ten uitvoer brengen, wat ik je reeds lang geleden heb opgedragen, je vindt de brieven op de rand van mijn lessenaar.

Bleek van aandoening stak Brand de enige man, die hij ooit als zijn ware vriend beschouwd had, de hand toe, en zijn stem had een doffe klank gekregen, toen hij zei :

— Tot ziens, Edward! Keer spoedig terug en breng mij dan de tijding, dat die ellendeling zijn verdiende loon heeft ontvangen, en dat jij het was, die hem bestraft hebt!

Een ogenblik later had Raffles, de wapens verbergend onder zijn lange overjas, het huis verlaten.

Henderson, de trouwe chauffeur, had van tevoren telefonisch zijn instructies gekregen, en de auto wachtte dan ook op enige afstand.

Raffles overtuigde zich er van, dat hij niet bespied werd, en richtte zich daarna tot de reus, die onbewegelijk achter het stuurwiel zat, en zei op zachte toon :

— Rijd mij tot aan het begin der Chapel-Street, James, en blijf daar op mijn terugkomst wachten : tot drie uur in de ochtend! Ben ik dan nog niet teruggekeerd, dan rijd je dadelijk weer naar het huis in de Cromwell-Street terug.

De reus knikte.

Raffles stapte in de grote auto, welke zich in beweging zette.

En op dat ogenblik wist de Grote Onbekende, dat hij een der allergevaarlijkste avonturen van zijn gehele leven tegemoet ging.

HOOFDSTUK III

OOG IN OOG

Na een rit van ongeveer vijf kwartier stond de auto stil aan het begin van de Chapel-Street, waar zich het huis bevond van de man, die sedert enige maanden het bevel voerde over het Genootschap van de Gouden sleutel, welks drie voorgaande leiders door Raffles ten onder waren gebracht.

Het was juist één uur in de nacht.

Raffles stapte uit, de degens onder de arm geklemd, evenals het pistolenkistje.

Hij deed het portier zacht dicht, en wendde zich tot Henderson met de woorden :

— Je hebt het goed onthouden? Je wacht tot drie uur en als ik dan nog niet terug ben, keer je aanstonds naar huis terug.

Henderson wierp een zwijgende blik op de voorwerpen, welke hij maar al te goed kende, al waren ze ook omwikkeld, en mompelde iets, hetwelk voor een toestemmend antwoord kon doorgaan.

Raffles scheen een ogenblik te wijfelen, greep toen de hand van de chauffeur, drukte die met kracht en zei :

— Tot ziens!

Het volgende ogenblik was Raffles in een tamelijk duistere zijstraat verdwenen.

Hij had de zijstraat spoedig weer verlaten en volgde nu een brede laan, die evenwijdig liep met de Chapel-Street.

Ongeveer een halve kilometer verder sloeg hij een andere zijstraat in, die hem naar de laatstgenoemde straat moest terug brengen, maar hij liep haar niet geheel ten einde, doch hield stil aan de voet van een vrij hoge muur, die een binnenplaats afsloot, welke behoorde bij een fabriek, welke zich verhief op de hoek der beide straten.

Het was juist dezelfde plek, waar Raffles en Brand slechts weinige dagen geleden hun gevaarlijke tocht naar het huis van Wilson waren begonnen, dwars over de daken heen.

Dit was toen zeer goed gegaan, en Raffles was dan ook van zins, wanneer zich geen onvoorziene bezwaren voordeden, dezelfde weg nogmaals te volgen.

Hij stond enige ogenblikken stil en luisterde.

Niets liet zich evenwel horen, uitgezonderd de eentonige voetstappen der patrouillerende politieagenten.

Men bevond zich hier in een deftige buurt, waar geen omnibus doorliep, noch die van een tram, en waar ook overdag zeer weinig verkeer was.

En deze omstandigheid was voor Raffles zeer gunstig, want hij zou genood-

zaakt zijn, wederom gebruik te maken van de vijf of zes brandtrappen, die tegen de blinde muur van de fabriek bevestigd waren, en met vijf portalen toegang gaven tot het inwendige van het grote gebouw.

Het was nu allereerst zaak over de muur te klauteren, maar deze stenen konden voor een man als Raffles geen beletsel wezen.

Hij begon met de degens en het kistje met de pistolen, door middel van een paar riemen, zodanig op zijn rug te bevestigen, dat de voorwerpen hem in zijn bewegingen niet konden hinderen, en hij beide armen vrij had.

Vervolgens haalde hij van onder zijn mantel een stalen voorwerp te voorschijn, dat wel enigszins gelek op een driepoot van een camera, welke men gemakkelijk ineen kon schuiven, en die, eenmaal uit elkander getrokken zijnde, met behulp van een zogenaamde bajonetsluiting onwrikbaar wordt vastgezet.

Hij plaatste deze stalen steun, na hem met een dun koordje aan zijn pols te hebben bevestigd, met het ene, puntige einde tussen de stenen, zette zijn voet op de kruk, die nu tegen de muur rustte en kon aldus de bovenkant van de muur bereiken, waar hij nu met de behendigheid van een acrobaat bovenop klom, waarop hij zich aan de andere kant van de muur liet vallen.

De gehele overklimming had nauwelijks twee minuten geduurd.

Volgens zijn gewoonte wachtte Raffles even, teneinde er zich van te overtuigen, dat de overklimming onopgemerkt had plaats gehad, en richtte daarop zijn schreden naar de onderste brandladder.

Gelukkig was de nacht zeer donker, en daar Raffles zijn rok droeg, waarover hij een donkere mantel geworpen had, zou hij zeker niet zo spoedig gezien worden.

Flug als een haas, en zonder méér gerucht te maken dan zulk een knaagdier zou veroorzaken, besteeg hij de brandtrappen.

Na de tweede kon hij zijn vaart reeds matigen, want op die afstand kon men hem van de straat af zeker niet zien.

Nu en dan een blik naar beneden werpend, om zich te overtuigen, dat men hem niet had opgemerkt, besteeg hij ook de overige trappen, totdat hij tenslotte op het platte dak van de fabriek stond.

Hij verloor geen tijd, maar trok zich aanstonds zover terug, dat men hem nu van de straat af onmogelijk meer zou kunnen zien.

Hij maakte hier het stalen klimtoestel van zijn pols los, schoof het ineen en liet het in zijn zak glijden.

Vervolgens begon hij langzaam en voorzichtig het dak van de fabriek in zijn volle breedte over te steken.

Hij moest nu nog twee huizen passeren, waarna hij het enigszins lager liggende dak van het huis van Wilson in het oog kreeg.

Langzaam en zonder gerucht sloop hij naderbij.

Zijn ogen, die ook in de duisternis hun scherpte niet verloren, keken aandachtig rond, en bijna een kwartier bleef hij op dezelfde plek staan.

Toen liet hij een kort, zacht lachje horen en mompelde voor zich heen:

— Zoiets had ik wel verwacht: Wilson heeft de nodige maatregelen genomen.

Zoeven had Raffles, op nauwelijks een paar voeten afstands, een grijs geverfde dunne draad ontwaard, die over de gehele lengte van het voor hem liggende dak liep, en die zodanig was aangebracht, dat iedereen die geen scherpe blik had, er onvermijdelijk met enig deel van zijn lichaam aan moest raken, bij iedere poging om van het aangrenzende dak op dat van Wilson te komen.

— Ik vermoed, dat de minste aanraking van die draad, al wordt zij niet eens opgemerkt door de man, die ze bewerkstelligt, daar beneden ergens een alarmsein doet overgaan. Nu, van deze veiligheidsinrichting zal Wilson in ieder geval geen plezier hebben! mompelde John Raffles.

Hij stapte behoedzaam over de verraderlijke draad heen en zette zijn weg over het dak voort, totdat hij dezelfde plek bereikte, waar Brand en hij enige dagen te voren waren binnen gedrongen.

Weer luisterde hij aandachtig, maar niet het minste gerucht deed zich horen, het was wel zeker, dat men daar beneden in diepe rust verzonken en zich van geen gevaar bewust was.

Raffles kroop omzichtig tot vlak bij de rand van het dak en boog zich er voorzichtig over heen.

Hij kon bijna de hele Chapel-Street afzien, en heel in de verte zag hij een paar taxis passeren.

Zijn blik zocht even zijn eigen auto, maar hij kon het voertuig niet vinden; waarschijnlijk had Henderson voorzichtigheidshalve de wagen in een zijstraat geparkeerd.

Raffles richtte zich weer een weinig op en wikkelde nu een korte touw ladder van zijde gevlochten en zeer licht en sterk, van zijn middel los.

De ladder, waarvan de sporten bestonden uit dunne, maar zeer sterke stalen staafjes, was nauwelijks twee en een halve meter lang, en aan het uiteinde voorzien van een sterke stalen haak.

Raffles bevestigde die haak aan de ijzeren steunstang van een schoorsteen, na zijn sterkte te hebben beproefd, en daalde een paar sporten omlaag.

Zoals hij wel verwacht had, vond hij het zolderraam gesloten, en daar hij vreesde, dat ook hier een of ander alarmsein zou zijn aangebracht, bleef er niets anders over dan een der ruiten uit te snijden.

Terwijl hij zich met de linkerhand vasthield, sneed hij met een scherp, eigenaardig gevormd mes, in een ommezien de stopverf rondom een der ruiten weg, drukte in het midden daarvan een krachtige zuiger van gummi en kon aan dit handvat gemakkelijk de ruit uit de sponning lichten.

Hij deed dit slechts voor zover dit nodig was, om de ruit door de opening naar binnen te steken, waarna hij haar voorzichtig tegen de wand plaatste.

En terwijl hij daarbij het hoofd naar binnen stak, zag hij aanstonds, dat zijn voorzorgmaatregelen niet overbodig waren geweest; aan weerszijden van het raam liep een draad van een alarmtoestel, en bij de minste poging om een van de beide helften van het raam te openen, zou Wilson zeker gewaarschuwd geworden zijn.

— Dat is nummer twee! bromde Raffles zacht voor zich heen. Tot dusverre heeft de vent weinig succes van zijn trucs!

Raffles zette zijn voet op de vensterbank, en werkte zich door de nauwe opening, door het uitsnijden van de ruit verkregen.

Hij bevond zich thans op de zolder, en daar hij de weg hier reeds kende, behoefde hij niet te zoeken waar zich de plek bevond van de trap, die naar beneden voerde.

Met de grootste behoedzaamheid en na zijn zaklantaarn te hebben doen ontgloeien, maar ze zo sterk te hebben getemperd, dat zij slechts een zwak schijnsel verspreidde, nauwelijks zo sterk als dat van een kaars, zette Raffles zijn tocht voort.

En hij had goed gedaan behoedzaam te lopen, en licht te maken, want ten derde male, ditmaal vlak voor de trap, zag hij een draad, op ongeveer een voethoogte van de grond, dwars voor de trap gespannen.

— Nu, men kan niet zeggen, dat Wilson over één nacht ijs gaat! Het is duidelijk, dat hij bevreesd is geworden! En deze keer werkte de veiligheidsdraad dubbel; de draad doet niet alleen dienst om een alarmschel te laten overgaan in zijn kamer, maar men kan er ook zijn nek over breken. Het mes snijdt dus aan twee kanten. Nu, ik hoop, dat dit de laatste hinderpaal van die aard op mijn weg zal zijn.

Deze verwachting van Raffles zou niet worden beschaamd, want hij kon nu de tweede verdieping bereiken, waar zich de slaapkamer van Wilson bevond, zonder dat hij iets bizonders op zijn weg ontmoette.

En nu was het moeilijkste gedeelte van zijn taak aangebroken.

Hij begreep zeer goed, dat hij volstrekt niet behoefde te pogen, de deur te openen, daar deze wel niet alleen op slot, maar ook stevig gegrendeld zou wezen.

Raffles wist echter ook, dat de slaapkamer, behalve twee ramen, nog een verbindingsdeur had; er waren dus nog wel andere wegen, om er binnen te dringen, al zou die verbindingsdeur natuurlijk ook op slot zijn!

Na enig beraad besloot Raffles, aan de raamzijde binnen te dringen. Aan deze achterzijde van het huis gelegen, bevond zich een balkon met openslaande glazen deuren, dat zich eveneens uitstrekke langs de ramen van een aangrenzend vertrek.

Het bleek Raffles al spoedig, dat het niet moeilijk zou zijn, dit zijvertrek binnen te dringen.

Weliswaar bleek ook hier de gangdeur gesloten te zijn, maar zij was niet gegrendeld, hetgeen spoedig bleek, want er waren geen vijf minuten verlopen, of een van Raffles' fijne lopers had zijn plicht gedaan en het slot zonder enig gerucht geopend.

Raffles trad binnen en sloot de deur weer achter zich.

Bij het zwakke schijnsel van zijn zaklantaarn kreeg hij spoedig de verbindingsdeur in het oog, die naar de slaapkamer voerde, maar hij dacht er niet aan, hier een poging te gaan wagen, omdat de deur stellig gegrendeld was en het doorzagen van de schoot Wilson onvermijdelijk wakker zou maken en wakker worden moest hij wèl, maar niet ontijdig.

Raffles aarzelde dus niet, maar trad op de balcondeur toe, opende deze voorzichtig en trad naar buiten.

Onhoorbaar sloop hij naderbij en bereikte de balcondeur, welke toegang gaf tot de kamer, waar zijn onverbiddelijke doodsvijand lag te slapen.

Daar gekomen, bukte hij zich en haalde uit een kleine lederen tas met instrumenten, die zich in een wijde mantelzak bevond, een vlijmscherp geslepen mes.

Het was zijn voornemen, het onderste, kleine paneel uit de deur te snijden, hetgeen niet het minste gerucht zou maken, terwijl het uitsnijden van het glas waarschijnlijk Wilson wakker zou doen schrikken, terwijl het bovendien vrij moeilijk was, wegens de grootte en zwaarte van de ruit.

Daar, waar het hout het dunst is, zette Raffles de punt van het mes in het paneel en begon door het hout te kerven, totdat hij voelde dat de punt van het mes er over de gehele lengte doorheen drong.

Hij moest deze bewerking nog drie-maal herhalen, alvorens hij het paneel aan alle vier zijden had losgewerkt.

Dit werk duurde ruim drie kwartier, omdat Raffles het minste gerucht wilde vermijden, maar eindelijk kon hij dan toch het paneel behoedzaam naar zich toetrekken met behulp van een fret-boortje, dat als handvat dienst deed.

De weg was vrij!

Raffles tastte voorzichtig door het gat en ontmoette de gladde oppervlakte van een fluweel gordijn.

Hij schoof het voorzichtig terzijde, na zijn revolver ter hand te hebben genomen en keek nu in een ruim vertrek, dat vaag verlicht werd door een kleine elektrische lamp.

Schuin tegenover het raam stond het grote bed, en Raffles keek recht in het gelaat van de man, die hem zijn dood gezworen had!

Met grote behoedzaamheid ontdeed Raffles zich eerst van zijn degens en pistoolkistje, en schoof deze door de gemaakte opening naar binnen.

Daarop wrong hij zich zelf door het gat, steeds de revolver in de aanslag op Wilson gericht.

En nu stond hij in het vertrek, recht opgericht, terwijl het gordijn weer achter hem dicht gevallen was.

Hij tastte in zijn zak, nam er zijn zwart halfmasker uit, en bond het voor het gelaat.

Hij vatte de elektrische zaklantaarn in de linkerhand, deed haar met volle kracht ontgloeien en trad, de lichtstraal op het gelaat van Wilson houdend, met snelle schreden op het bed toe.

Op hetzelfde oogenblik werd Wilson wakker.

En dat hij geen gewoon man was, bleek al aanstonds, want reeds een onderdeel van een seconde later tastte zijn hand onder zijn hoofdkussen.

Bliksemsnel was de overgang van slaap tot klaar bewustzijn geweest.

Maar ook klonk onmiddellijk de bevelende stem van Raffles, die gelastte:

— Handen weg of ik schiet!

Langzaam gleden de handen op het dek neer, en Wilson keek de onbekende indringer met wraakgierige blikken aan, terwijl de kleur van zijn gelaat week.

Toen fluisterde hij hees:

— Die stem...

— Komaan, heb je mijn stem herkend? zei Raffles, terwijl hij met een ruk het masker van zijn gelaat trok. Dan zul je ook de trekken aanschouwen van een man, die hier gekomen is, om, wanneer het lot het wil, hier met je het laatste onderhoud te hebben!

— John Raffles! kreet Wilson, en even liep een rilling van bovennatuurlijke vrees over zijn gelaat, dat echter dadelijk daarop een uitdrukking van helse woede en wraakzucht vertoonde!

— Ja, John Raffles en die dit huis niet meer zal verlaten, alvorens onze rekening is vereffend, Wilson!

HOOFDSTUK IV

EEN STRIJD OM HET LEVEN

Met een vlugge beweging had Raffles de dunne draad doorgesneden, die waarschijnlijk, als de schakelaar neergedrukt werd, een schel in een van de bediendenvertrekken zou doen overgaan.

Vervolgens stak hij de linkerhand, na zijn lantaarn op een kleine tafel te hebben geplaatst, onder het hoofdkussen en trok er met een bliksemsnelle beweging de revolver onder uit, die hij in zijn zak liet glijden.

Steeds zijn eigen wapen gericht houdend op het hoofd van zijn tegenstander, ging hij naar de kleine tafel terug, trok er de lade van open en nam er op de tast een tweede revolver uit, die dezelfde weg volgde als haar kameraad.

— Men kan wel zien, dat gij op alle gebeurlijkheden zijt voorbereid! zei Raffles spottend.

— Je moet met de duivel in verbinding staan! riep Wilson op woeste toon. Hoe is het mogelijk, dat je hier bent binnengedrongen, zonder dat ik het merkte, die lichter slaap dan een haas.

— Oplettendheid, Wilson, oplettendheid en niets anders. En dan nog een weinig oefening! antwoordde Raffles bedaard. Een beginneling zou minstens over twee van de drie draden gestruikeld zijn, maar John Raffles kent het

klappen van de zweep, en is door dergelijke middelen niet te vangen!

Wilson keek Raffles een ogenblik zwijgend aan; vrees, bewondering en haat wisselden elkander op zijn gelaat af.

Eindelijk vroeg hij op schorre toon:

— En wat wil je nu van mij? Ben je gekomen om mij te vermoorden?

— Ik ben gekomen, Wilson, bezielde met de vurige hoop, dat het mij moge gelukken je de wereld uit te helpen, antwoordde Raffles koeltjes. Je zult moeten erkennen, dat dit niet hetzelfde is, want ik wil je een kans geven om het mij te doen!

— Een tweegevecht dus? riep Wilson uit, terwijl hij zich in zittende houding in bed oprichtte en Raffles met een ongelovige blik aanstaarde.

— Dat verrast je? hernam Raffles op minachtende toon. Je kunt je niet voorstellen, dat men een man als jij bent niet overhoop schiet, wanneer men er de macht toe heeft, en wanneer men zelf voortdurend in gevaar leeft, door jou of een van je handlangers op verraderlijke wijze naar de andere wereld te worden gezonden? Het is toch zo! Ik bied je een tweegevecht aan!

Maar Wilson liet een kort lachje horen en riep uit :

— Is dat ridderlijkheid! Denk je dat ik niet weet wie je bent? Denk je dat het mij onbekend is, hoe je op vijftig ellen afstand een aas uit een kaart schiet, zes en veertig van de vijftig malen? Meen je dat ik niet weet, dat je meester bent op de degen, en dat zelfs de sterkste Italiaanse en Franse provoosten het niet tegen je kunnen opnemen? Een fraai aanbod, voorwaar! Je zoudt mij na tien minuten een kogel door de kop hebben gejaagd, of mij een degen door het hart hebben gestoken; je zoudt mij naar de letter van de wet niet vermaard hebben en toch zou je dat inderdaad gedaan hebben, want ik kan mij in dat opzicht althans niet met je meten!

Raffles had zwijgend toegeluisterd en keek nu de schurk met verachterlijke blik aan.

Daarna zei hij schouderophalend :

— Ik ken je nog niet voldoende, naar het schijnt! Ik wist dat je wreed waart, wreder dan een Chinees, dat heb ik zelf aan de lijve ondervonden, want nog brandt de wonde van de gloeiende olie-druppels, welke je op mijn ontblote borst deed vallen; ik wist ook dat je voor geen enkele misdaad terug deinst, hoe afschuwelijk ook, maar wat ik niet wist, dat is dat het je ontbreekt aan persoonlijk moed!

Wilson werd vaalbleek van woede en een ogenblik scheen het, alsof hij zich op zijn vijand wilde werpen.

Hij wist zich echter uit alle macht te beheersen, en zei met een valse lach :

— Je kunt over mij oordelen zoals je wilt, ik vecht niet met iemand, die in het schieten en schermen meerdere malen boven mij staat! Trouwens mijn huis is niet voorzien van de wapens, welke wij nodig hebben!

— Dat vermoedde ik, Erle Wilson, hernam Raffles uit de hoogte, en daarom had ik mij van te voren van het nodige speeltuig voorzien; je kunt de degens en de pistoolkist daar op de

grond zien liggen. Ik zie nu echter wel in, dat ik je bezwaarlijk kan dwingen tot een eerlijk tweegevecht. En toch moet het ons beiden duidelijk zijn, dat een van ons te veel is op deze wereld.

— Genoeg gepraat! riep Wilson uit. Maak er een einde aan! Ik ben in je macht! Als mijn uur geslagen heeft, dan zal ik mijn lot weten te dragen als een man; ik vraag slechts gelegenheid om mijn zaken te regelen!

— Ik ben geen beul! riep Raffles toornig uit. Ik ben zelfs geen rechter. Wat je op je geweten hebt, moet je later zelf verantwoorden. Ik wil slechts mijn eigen leven beveiligen en daartoe heb ik, als ieder levend wezen, het volste recht. Je zoudt slechts weinige dagen geleden geen ogenblik gearzeld hebben mij ten dode te folteren, niet waar?

— Geen seconde! riep Wilson op woeste toon.

— Dat is althans oprecht gesproken! hernam Raffles. We nu, maat voor maat, ik zweer je, dat ik je in de toekomst niet zal sparen, wanneer de omstandigheden ons nogmaals tegenover elkaar zullen plaatsen, reken dan maar, dat je laatste uur geslagen heeft. Tot dusverre ben je door list aan de politie ontsnapt, maar eens zal er een dag komen, waarop zij aan je identiteit niet kan twifelen, en dan moge de aardse gerechtigheid je vonnis vellen; ik ben er van overtuigd, dat er in je verleden geheimen schuilen, die, eenmaal opgehelderd zijnde, je zullen dwingen je hoofd door de strop te steken.

Na deze woorden bleef het enige ogenblikken stil in het slaapvertrek van de misdadiger.

Wilson scheen na te denken over hetgeen Raffles gezegd had, en deze, die de schurk niet vertrouwdde, hield hem nauwlettend in het oog.

Wilson hield de blik neergeslagen, zodat Raffles niet zien kon wat er in hem omging.

Eindelijk hief de schurk het hoofd op en zei op afgemeten toon :

— Ik beaam alles wat je daar zegt en ik wil niet verhelen, dat ik van mijn kant tegenover jou juist op dezelfde wijze zal optreden, verondersteld natuurlijk, dat ik deze nacht overleef.

— Je overleeft hem, ellendeling ! riep Raffles met fonkelende ogen uit. Je weigert immers met mij te vechten ! En ik herhaál dat ik geen moordenaar ben, dat ik je niet in koelen bloede zal doden !

— Ik wil wel met je vechten ! hernam de Meester bedaard, zonder evenwel Raffles aan te zien.

— Wat zeg je daar ?

— Ik wil met je strijden, maar ik wil, dat de kansen volkomen gelijk zullen zijn, en daartegen zul je wel geen bezwaren opperen ; men noemt je immers de gentleman onder de avonturiers.

— En op die titel ben ik trots ! Een gentleman ben ik en ik hoop het te blijven ! hernam Raffles met stemverheffing. Je wilt dus een strijd, waarbij de kansen gelijk staan. Moet ik verwachten, dat je mij zult voorstellen in uiterlijk gelijke pillen, waarvan er een onschadelijk, de ander vergiftigd is, en binnen enkele seconden de dood brengt ? Wil je ons soms te samen opsluiten in een klein vertrekje, met een brilslang, een moerasadder, een schorpioen, of een ander giftig reptiel en dan afwachten wie het eerst door het monster zal worden gebeten ? Wil je met de degen strijden, en mij met een ponjaard wapenen ?

— Niets van dat alles ; ik wens een Mexikaans duel !

— Op de revolver ?

— Op het mes !

Raffles gaf niet aanstonds antwoord.

Hij kende de bepalingen van deze vreselijke tweegevechten, welke meer malen, ook nu nog, in Mexico worden gehouden, ofschoon zij bij de wet streng verboden zijn. De beide tegenstanders, hun dolkmes als wapen gebruikend,

worden opgesloten in een volmaakt donkere kamer en hier moeten zij trachten elkaar op de tast een dodelijke stoot toe te brengen.

Slechts sterke zenuwen zijn bestand tegen de verschrikkingen, eigen aan deze bloedige gevechten.

Slechts één ogenblik aarzelde Raffles.

Hij trachtte op het gelaat van zijn doodsvijand te lezen, wat er in deze omgving, maar hij zag niets anders dan wraakzucht, haat en bloeddorst en de nieuwsgierigheid naar zijn antwoord.

En toen antwoordde hij rustig :

— Ik neem het aan !

— Zo mag ik het horen, riep Wilson uit. Op deze wijze althans zijn de kansen ongeveer gelijk. Sta mij toe, dat ik mij kleed.

— Dat kun je doen, maar haast je, want ik heb nog slechts een half uur tijd, antwoordde Raffles, die een blik op zijn horloge had geslagen en zag, dat het reeds bijna half drie was.

Wilson liet zich uit het bed glijden en trok snel zijn bovenkleden over zijn pyama aan.

Raffles sloeg hem zwijgend gade en ondanks zichzelf bewonderde hij de katachtige, lenige bewegingen van zijn vijand, die op drukke beoefening van sport en op lichaamskracht wezen.

Hij bestudeerde het nog steeds bleke gelaat met de roofdier-uitdrukking en het merkwaardig lage voorhoofd, vol rimpels, de sterke ogen en de vooruitstekende jukbeenderen, die schenen te wijzen op een Aziatische bloedmenging.

Toen Wilson zich had aangekleed, wendde hij zich tot Raffles, die hem geen seconde uit het oog had verloren, uit vrees voor een of andere verraderlijke zet, en zei :

— Dit vertrek eigent zich slecht voor hetgeen wij te doen hebben. Wil je mij volgen naar de kamer, die daartoe beter geschikt is en waar ik ook de nodige wapens heb ?

Raffles haalde schouders op en antwoordde :

— De plek is mij onverschillig. Als het lot wil, dat ik sterf, heb ik niet meer grond nodig, dan de lengte van mijn lichaam bedraagt.

— Wees dan zo goed, mij te volgen!

— Dat zal ik. Dacht je soms, dat ik zou toestaan, dat je achter mij zoudt lopen? Ga voor.

En terwijl hij de schurk met de revolver in bedwang hield, volgde hij hem de slaapkamer uit, nadat Wilson de sleutel in het slot had omgedraaid en de grendels had terug geschoven.

Het huis bleek zeer groot te zijn, want de beide mannen moesten, bijgeleucht door het schijnsel van Raffles' lantaarn, verscheidene gangen door, trappen op en trappen af en Raffles vroeg zich reeds af, waartoe deze nachtelijke wandeling diende, en of Wilson hem geen valstrik spande, toen deze eindelijk stil stond voor de deur van een vertrek, dat blijkbaar in een weinig gebruikte zijvleugel van het huis op de derde verdieping was gelegen.

Hij opende deze deur en de beide mannen traden binnen.

Raffles bevond zich in een vertrek, ongeveer zes meter in het vierkant, en dat weelderig, maar schaars gemeubeld was.

Aan de wanden hingen een paar fraaie schilderijen. De parketvloer was in het midden met een Perzisch tapijt bedekt en verder stonden er enige stoelen, een fraaie notenhouten tafel en een rustbank, eveneens met een Perzisch kleed bedekt.

Het vertrek had slechts twee deuren en van de zoldering hing een elektrische kroon af.

Raffles had onmiddellijk de schakelaar van het licht omgedraaid, teneinde zich te vergewissen, waar zijn vijand hem gebracht had.

Hij kon echter volstrekt niets bijzonders aan het vertrek ontdekken, behalve dan misschien, dat het brede, maar lage venster bijzonder hoog van de vloer

was aangebracht, minstens anderhalve meter.

Op dit oogenblik was het gesloten met bruin velerse gordijnen, welke men door middel van een koord open en dicht kon trekken.

Aan een der wanden hing een klein, maar fraai wapenrek en Wilson liep er dadelijk op toe, nam er twee volkomen gelijkvormige dolken af, waarvan hij er een, met een zonderlinge glimlach op zijn gelaat, aan Raffles toereikte.

Deze bekeek het wapen nauwkeurig en overtuigde zich allereerst, dat het volkomen bruikbaar was en geen verborgen breuken vertoonde.

Een enkele blik was voor Raffles voldoende, om hem te overtuigen, dat het wapen zeker niet gemakkelijk te hantieren viel, maar dat het volkomen geschikt was voor het doel.

Trouwens, de beide tegenstanders stonden in dit opzicht gelijk.

Nu pas liet Raffles zijn revolver in zijn rechterzak glijden en plaatste zich bij de schakelaar van het elektrische licht. Op dat oogenblik echter bedacht hij zich en zei:

— Ik zou bijna vergeten, de deuren op slot te draaien. Dat zou mij misschien slecht bekomen zijn. Wie weet, welke geheimen dit huis bevat. Je zou mij wel eens plotseling kunnen verlaten en mij opsluiten en dan zou mijn lot niet twijfelachtig zijn.

Na deze woorden sloot hij achtereenvolgens de beide deuren, nam de sleutels uit de sloten en wilde deze in zijn zak steken, toen Wilson met een grijnslach zei:

— Een oogenblik, John Raffles. Alles wel beschouwd, zou ik nu het volste recht hebben, om een opmerking in dezelfde geest te maken. Als jij de sleutels hebt, zou je wel eens, als ik er in slaag je te verwonden, afscheid van mij kunnen nemen.

Raffles keek de ellendeling minachtend aan, maar hij haalde de sleutels weer te voorschijn en wierp ze beiden

op de hoge lambrisering, die op slechts weinige decimeters van de zoldering, langs de vier wanden liep, en waarop hier en daar een paar Japanse vazen geplaatst waren.

— Nu zul je toch zeker wel tevreden zijn, zei hij spottend, want zelfs al klom ik op een stoel, dan zou ik nog niet bij de sleutels kunnen reiken, verondersteld, dat je er mij de tijd toe liet. Klaar?

— Ik ben gereed.

— Ga daar dan in gindse hoek staan. Ik draai het licht uit.

Wilson gehoorzaamde en toen hij de hoek bereikt had, draaide Raffles de schakelaar van het elektrische licht om.

De overgang van helder licht tot tastbare duisternis was zo plotseling en zo groot, dat geen van de beide mannen aanvankelijk iets kon zien, en onbewegelijk op dezelfde plek bleven staan.

Langzamerhand wendden de ogen van Raffles zich aan de duisternis, maar hij kon ook nu niets anders onderscheiden dan de plek, waar zich het hoge venster moest bevinden, en die een weinig lichter was dan de rest.

Raffles omklemde de dolk, terwijl hij zijn hart in zijn borst voelde kloppen.

Hij was een stoutmoedig, dapper man, die nog nimmer voor enig gevaar was terug gedeinsd, maar dit gevecht, met die duivelse vijand, wiens, arglistigheid hij kende, eiste alles van zijn zenuwen.

De duisternis scheen vol vreselijke gevaren, die van alle kanten op hem loerden en die hem dreigden te bespringen, voor hij gelegenheid zou hebben zich te verweren.

Hij stond een weinig voorover gebogen, met de linkerhand steunend tegen de wand, waar de schakelaar zich bevond.

Onbewegelijk luisterde hij, opdat geen enkele beweging van zijn tegenstander hem zou ontgaan.

En toen hoorde hij, hoe de ander zich voorzichtig, en pogende in het geheel geen gerucht te maken, ontdeed van

zijn lederen mullen, welke hij aan zijn voeten had geschoten.

Enkele seconden was het doodstil in het vertrek.

Toen hoorde Raffles het zachte schuren van een stoelpoot over de houten parketvloer: Wilson was op weg naar hem toe en had in de tastbare duisternis even een stoel aangeraakt.

Toen bukte Raffles zich en het volgende ogenblik kroop hij op handen en voeten als een kat in de richting van het gedruis, dat hij zoeven vernomen had.

Hij stootte nu ergens tegen aan en bevond dat het de poot van de tafel was.

Onbewegelijk bleef hij in die houding, op de knieën en op de hand gesteund, die de dolk omvat hield, terwijl de linkerhand de tafelpoot omknelde.

Een paar tellen later voelde hij een lichte, haast onmerkbaar schok in die hand, Wilson had dus ook de tafel bereikt.

Bijna op datzelfde ogenblik trilde de tafel krachtig...

En over de lippen van Wilson kwam een sissende, onderdrukte vloek.

Hij had gemeend zijn doodsvijand voor zich te zien en had met alle kracht die in hem was, toegestoten.

Zijn dolk had echter het ledige getroffen, en de punt was met geweld, door het kleed heen, in het hout gedrongen.

Bliksemsnel was Raffles overeind. Zijn linkerhand tastte in de duisternis en ontmoette daar een uitgestrekte arm. Hij bracht de rechterarm achteruit, ter hoogte van zijn heupen en stootte toe...

Een afschuwelijke vloek antwoordde hem, toen kwam er een kreet van pijn, toen schokte de tafel weer een paar malen heftig, Wilson rukte zijn dolk uit het hout...

Raffles begreep, dat hij zijn tegenstander had getroffen, maar niet dodelijk.

En alsof een onzichtbare macht hen naar elkaar dreef, zo hielden de beide mannen elkaar, vóór dat zij er op verdacht waren, eensklaps omvat.

Met een gebrul als van een wild dier hief Wilson weer zijn moordwapen op en trachtte het Raffles in de rug te stoten.

Maar juist maakte deze een beweging, teneinde zijn tegenstander van de grond te lichten en neer te werpen en ten tweede male drong de dolk van Wilson in het tafelblad, maar thans met zulk een geweldige kracht, dat hij het wapen blijkbaar niet meer kon terugtrekken.

Hij rukte woedend aan het gevest, en trok de tafel om...

Raffles hoorde met een scherpe knap de kling afbreken en hij waande het pleit reeds beslist.

Hij tastte naar de keel van zijn vijand, hief de dolk op en riep:

— Dit is je einde, schurk!

— Nog niet, John Raffles! gilte Wilson, en met een uiterste krachtinspanning bevrijdde hij zich uit de greep van de Grote Onbekende.

Raffles hoorde een honend gelach, dadelijk daarop gevolgd door een geluid dat geleek op het snel open en weer dicht gaan van een schuifdeur.

Toen was het even doodstil.

En toen ving er een zacht schurend, metaalachtig geluid aan, waarvan Raffles zich de betekenis aanvankelijk volstrekt niet kon voorstellen, maar dat hem met een onverklaarbare schrik vervulde.

HOOFDSTUK V

DE VROUW IN HET SPEL

Raffles wilde tot iedere prijs zekerheid hebben.

Op de tast, hijgend, meer door de opwinding nog dan door de strijd zelf, zich nu en dan stotend aan een stoel en aan de omgevallen tafel, welke hij door een onverklaarbare oorzaak voelde bewegen, bereikte hij een der kamerwanden en toen hij er zijn hand tastend langs liet glijden, vond hij na een paar tellen de deur en daarnaast de schakelaar van het electriche licht.

Hij draaide de schakelaar om en op hetzelfde ogenblik was het vertrek helder verlicht.

Raffles slaakte een zucht van verlichting, als iemand die uit een boze droom ontwaakt. Nu kon hij weer zien, en durfde hij ieder gevaar onder de ogen blikken.

Maar toen viel zijn oog aanstonds op de tafel, die ongeveer in het midden van het vertrek was omgevallen en hij slaakte een kreet van verwondering: de tafel bewoog.

En, eensklaps het kleed en twee der stoelen met zich meetrekkend in haar val, verdween de zware tafel in de grond.

De parketvloer was nu geheel bedekt, en in het midden daarvan bespeurde hij een eigenaardig gevormde opening, die langzaam maar gestadig groter werd.

Het gelek zeer nauwkeurig op hetgeen de fotografen een sectorensluiters noemen, dat wil zeggen, een uit verscheidene lamellen van het dunste staal bestaand toestel, waarvan de segmenten zich zeer snel of langzaam, naar verkiezing, tegen en over elkander kunnen leggen en zodoende de lens van het licht afsluiten, gedurende kortere of langere tijd.

Deze segmenten gelijken veel op de maan in het laatste kwartier, waarvan de helft zou zijn afgesneden en zij passen zeer nauwkeurig tegen elkaar, wanneer zij gesloten zijn.

En hier, in deze parketvloer, bleek zich een reusachtige sectorensluiters te bevinden, uit vier segmenten bestaande, die nu langzaam, maar onverbidde-lijk uit elkaar weken, onder een zacht, rommelend geluid, alsof er ergens in de verte goedgesmeerde tandwielen over elkaar liepen.

En nu zag Raffles ook duidelijk, dat de vier segmenten van de vloer lang-

zaam wegdraaiden onder de vier kamerwanden, en hij voelde, dat hij op de plek, waar hij stond, langzaam maar onweerstaanbaar meeschoof.

En reeds een ogenblik later werd hij zacht en zonder dat het hem enigszins pijn deed, door het wegschuivende vloergedeelte tegen de wand gedrongen, zodat hij wel genoodzaakt was, zijn voeten te verzetten.

Raffles berekende dat hij dit nog ongeveer twintig malen zou kunnen doen en dan zou het gat in de vloer zo groot zijn geworden, dat er geen ruimte meer zijn zou voor zijn voeten, en dat hij onvermijdelijk omlaag zou storten in het duistere gat, hetwelk hij nu langzamerhand groter zag worden.

Hij rukte aan de deur maar het was vruchteloos. Hij zelf had haar zoeven afgesloten. Daarop haalde hij zijn bos lopers te voorschijn en 't duurde slechts weinige tellen, of hij had het slot geforceerd, maar zelfs toen kon hij de deur nog niet openen en hij begreep, dat zij van buiten versperd was.

Een duffe lucht steeg uit het gat op, en nu herinnerde Raffles zich met schrik, dat hij een plonsend geluid had gehoord, even nadat de tafel in de vloer verdwenen was.

Een vreselijke dood wachtte hem dus, want hij zou zeker in een diepe put vallen, gevuld met modderig water, waaruit geen ontkomen mogelijk zou zijn.

Dit huis bleek dus onvermoede geheimen te bevatten, die bij niemand bekend schenen te zijn, dan bij Wilson en misschien de meest vertrouwde van zijn trawanten.

Raffles liep snel om de opening in de vloer heen en trok het gordijn open.

En nu zag hij dat de vensters van duimdikke, dicht naast elkaar geplaatste tralies voorzien waren.

Toch moest hij, ten koste van alles trachten, het venster te bereiken en zich daar op de een of andere wijze staande te houden, teneinde te pogen een paar van de tralies door te zagen,

met een van de instrumenten, welke hij nog bij zich droeg.

Maar er was volstrekt geen vensterbank aan het raam te bespeuren, geen duimbreedte om er de voet op te kunnen plaatsen.

Raffles wendde zich weer om en zag dat het gat nu zo groot was geworden, dat de vier hoeken van de ruitvormige opening reeds niet meer te zien waren, maar onder het midden van de vier wanden waren verdwenen.

Er bevond zich dus alleen in de vier hoeken van het vertrek nog een gedeelte van de vloer, doch ook deze verdwenen langzaam, maar met schrikwekkende zekerheid.

Raffles moest springen, om van het ene stuk op het andere te geraken en de deur weer te bereiken, waar nog juist genoeg plaats was, om er te kunnen neerhurken.

Hij wilde tot het laatste ogenblik voor zijn leven strijden en trachtte een der panelen uit de deur te snijden.

Maar spoedig zag hij in, dat hij daar de tijd niet meer zou voor hebben. Hij moest achteruit gaan, daar de vloer steeds verder onder de kamerwand verdween en de deur onbereikbaar voor hem werd.

Maar juist toen Raffles een wanhopig besluit nam en in de gapende, kwalijk riekende put wilde springen, hoorde hij tot zijn verbazing eensklaps een stem, die deze woorden sprak :

— Druk op de knop daar, in het lijstwerk in de hoek. Vlug, of ge zijt verloren.

Het was een vrouwestem en zij kwam ergens van boven uit het vertrek.

Raffles keek in de richting vanwaar de stem kwam en nu zag hij, dat het paneel van een klein schilderij terzijde was geschoven.

In de aldus gevormde opening was het doodsbleke gelaat zichtbaar van een jonge, knappe vrouw, die nu en dan schuw achter zich keek, waarschijnlijk uit vrees, dat zij zou worden overvallen.

— Druk op de knop! Gij zult een vreselijke dood sterven als gij u niet haast.

Nu bedacht Raffles zich niet langer. Hij nam een geweldige sprong, die hem over de opening in de vloer heenbracht en belandde op een driehoekig stuk van de vloer, dat nog niet verdwenen was en nauwelijks een meter oppervlakte had.

Terwijl hij zijn voeten onder zich voelde wegtrekken, zocht hij naar de knop en vond die spoedig, verborgen in een gedeelte der lambrisering.

Hij drukte er op en op hetzelfde oogenblik hielden de bewegingen van de vloer op. Nog een paar seconden en hij begon weer te bewegen, maar thans in tegenovergestelde richting.

De bleke vrouw achter het kleine luikje keek angstig toe en Raffles hoorde haar een zucht van verlichting slaken, toen tenslotte de vloer zich weer geheel gesloten had, en er van de opening niets anders zichtbaar was dan een zeer fijne, bijna onmerkbare naad van onregelmatige vorm.

De onbekende vrouw had nogmaals een blik achter zich geworpen en zei nu op zachte toon:

— De geheime deur, waardoor Wilson verdwenen is, bevindt zich in die wand, daarginds, onder de lambrisering. Daar bij die grote krul in het beeldhouwwerk zult gij een kleine koperen stift vinden. Druk die naar rechts en de deur zal zich openen. Maar haast u! Hij kan terugkomen en hij zal mij doden, als hij bemerkt, dat ik u geholpen heb.

— Ik ga niet heen, mevrouw, of ik moet mij overtuigd hebben, dat gij in veiligheid zijt. Zeg mij, hoe komt gij hier, wie zijt gij?

— Ik woon hier zo lang als hij zelf, John Raffles.

— Gij kent mij? vroeg de Grote Onbekende verrast.

— Ja, ik heb herhaaldelijk van u gehoord. En vannacht heb ik een gedeelte

afgeluisterd van het gesprek, dat gij met Wilson hebt gevoerd. Ik ben in zijn macht. Ik ben zwak als een riet in zijn handen. Maar haast u nu, haast u.

Raffles talmde niet langer, maar trad op de lambrisering toe.

Hij had spoedig de kleine koperen stift gevonden, drukte die naar rechts, en aanstonds schoof een zeer smalle, lage deur terzijde, die uitstekend verborgen was geweest in de manshoge, eiken lambrisering.

Raffles begreep nu ook direct, wat het doel was geweest van de schurkachtige Wilson, toen hij hem naar dit vertrek lokte.

Hij had gehoopt hem ongedeerd voorbij te komen, zonder geraakt te worden, de geheime deur te bereiken, en dan Raffles aan zijn vreselijk lot prijs te geven.

Raffles stapte vlug naar buiten en bevond zich nu in een nauwe gang, die bleek uit te lopen op de corridor, waarop de zware eiken deur van het noodlottige vertrek uitkwam.

En bij het vlug langs lopen zag Raffles, dat deze deur thans versperd was met drie duimdikken stalen bouten, onwrikbaar bevestigd.

Hij liep echter verder, op de openstaande deur toe van het aangrenzende vertrek, waar hij begreep, dat de bleke vrouw zoeven was binnengetreten, die hem nog juist op het laatste oogenblik door haar waarschuwing het leven had gered.

En hij bereikte de deur juist, toen de vrouw aanstalten maakte, het vertrek te verlaten.

Raffles hield haar met een gebaar tegen, toen zij een beweging van schrik maakte en scheen te willen vluchten. Hij dwong haar het vertrek weer binnen te gaan, waarvan hij de deur sloot.

Hij zag dat de vrouw zeer mooi was, of dit althans geweest moest zijn, want een bitter zielelijden scheen haar trekken te hebben verstrakt en haar de de-

delijke bleekheid te hebben verleend, die Raffles aanstonds zo getroffen had.

Het was duidelijk te zien, dat zij door het ongewone gerucht in het huis was wakker geworden en dadelijk opgestaan was.

En daar stond zij nu, handenwringend, in het midden van het vertrek, blijkbaar dodelijk beangst en fluisterde Raffles toe:

— Wat wacht gij? Waarom vertrekt gij niet aanstonds? Weet gij dan niet, dat uw leven hier geen ogenblik zeker is?

— Het is mogelijk, mevrouw, ofschoon ik er niet volkomen van overtuigd ben, want ik ben nu op mijn hoede, antwoordde Raffles kalm. Ik zou een lafaard zijn, ik zou niet zijn, die ik ben, als ik heen ging, zonder dat ik er mij van overtuigd had, dat die schurk u niet zal doen boeten voor wat gij om mijnentwille deed. Laat ik u daarvoor mijn dank mogen betuigen.

Hij had een van de kleine, witte handen gegrepen, die nu slap neerhingen langs het lichaam van de vrouw en drukte er eerbiedig een kus op.

— Wilt u mij uw naam niet zeggen?

— Ik heet Ella Manoury.

— Zijt gij de vrouw van die man?

— Hij zou mij zeker niet als zijn vrouw aan fatsoenlijke lieden kunnen voorstellen, antwoordde Ella Manoury op bittere toon. Waarom zou ik er een geheim van maken? Ik ben slechts zijn minares.

— En gij zegt, dat gij in zijn macht zijt?

— Volkomen.

— Maar waarom verraadt gij hem dan niet? Waarom blijft gij bij deze duivel in mensengedaante?

— Omdat ik niet anders kan.

— Gij kunt niet anders?

— Neen, als gij alles wist zoudt gij hierover niet zo verbaasd zijn. Die man

heeft mij op velerlei wijze in zijn macht. Er is in mijn leven een zwarte plek; ik heb een man gedood, maar ik zweer u dat ik het deed uit noodweer, uit zelfbehoud. Het geleek echter op een moord en nu de getuigen overleden zijn, behalve juist Wilson, kan hij mij in het verderf storten, als hij dit geheim openbaar maakt.

— Dat is vreselijk, mompelde Raffles zacht. En toch geef ik u de raad die man te verlaten, wat er ook uit moge voortvloeien.

— Ik kan het niet, zeg ik u, riep de vrouw op smartelijke toon. Ik ben door de sterkste banden, die er bestaan, aan hem verbonden. De banden van de misdaad. Eens heb ik die man hartstochtelijk lief gehad, vele jaren geleden, toen ik nog niet wist wie hij was, en alleen zijn karaktersterkte, zijn schranderheid en moed bewonderde, onwetend nog van de doeleinden, waartoe hij die eigenschappen aanwendde, welke iedere waarachtige vrouw in een man steeds bewondert.

— Ik begrijp het nu. Hij heeft u medegesleept in het verderf. Hij heeft u in zijn midadig leven doen delen.

— Het geschiedde langzaam, heel langzaam. In het eerst begreep ik het niet en toen ik het begreep, was het te laat. Ik was zijn slavin. Ik deed alles wat hij wilde, ik diende hem blindelings. Maar toen begon ik, in de loop der jaren, het goede inzicht te krijgen in zijn karakter, heerszuchtig, wreed, wraakgierig en toen ik vernam van zijn eerste afschuwelijke misdaad, toen er bloed aan zijn vingers kleefde, toen meende ik te sterven, ik wilde hem verlaten, maar ik kon al niet meer. Hij wist mij aan zich te onderwerpen. Ik was laf en durfde mijn lot niet onder de ogen zien, als hij mijn geheim zou verraden, en ik bleef bij hem.

— Luister, mevrouw. Ik geloof te mogen zeggen, dat ik de mensen naar hun uiterlijk weet te beoordelen. Gij zijt geen geboren misdadigster. Ik bezweer u, die man te verlaten en een nieuw leven te beginnen. Gij kuat het nog, het

is nog niet te laat. Verlaat met mij dit vreselijke huis, dit moordhol en ik be-
loof u, dat gij binnen enkele maanden
nog slechts de herinnering zult kennen
aan dit leven van misdaad en moord,
waarin gij tegen uw zin betrokken zijt
geworden.

De vrouw scheen aan een hevige zie-
lestrijd ten prooi en brandende tranen
gleden langzaam over de marmerbleke
wangen.

Toen zij echter niet antwoordde, deed
Raffles een stap terug en vroeg op fluis-
terende toon, nu zelf verblekend :

— Gij vertrouwt mij niet? Maar wat
vraag ik, het spreekt immers vanzelf.
Hoe kan ik, John Raffles, de zedemees-
ter uithangen. Ik ben immers zelf een
dief, een inbreker!

Maar de vrouw legde haastig de hand
op zijn arm en zei :

— Spreek geen kwaad van uzelf. Ik
weet wie gij zijt en wat gij doet. Ik
weet waarom gij steelt en dat er tijden
zijn, dat gijzelf ternauwernood beschikt
over het nodige geld, daar gij alles hebt
weggeschonken, bij honderdduizenden.
Ik vertrouw u, John Raffles.

— Volg mij dan. Aarzel niet langer.

— Maar, hij zal mij terug vinden.
Zijn wraak zal verschrikkelijk zijn.

— Hij zal u niet terug vinden, dat
verzeker ik u en ik zal de strijd met
die man voortzetten, tot hij voor goed
het onderspit gedolven heeft, of ik.

— Maar gij hebt zijn huis zelfs nog
niet verlaten! riep Ella wanhopig uit.

— Wat zou dat? Gij kent dit oude
huis en gij zult er mij tot gids zijn.
Kleed u spoedig aan. Ik zal voor uw
deur de wacht houden, opdat u niets
kan wedervaren en als de schurk zich
vertoont, dan aarzel ik niet, maar leg
hem neer.

HOOFDSTUK VI

EEN NIEUW LEVEN TEGEMOET

Nog scheen Ella Manoury een ogenblik te aarzelen, maar plotseling nam zij de beide handen van Raffles in de hare en riep hartstochtelijk uit :

— Nu dan, ik wil het wagen, er kome van wat komt. Ik wil deze hel ontvluchten, waarin hij mij reeds al te lang liet opgesloten. Ik vertrouw mij aan u toe. Breng mij weg, ver weg. Wanneer wij eenmaal dit huis ontvlucht zijn, dan is misschien het gevaar bezworen, ofschoon ik weet, dat hij overal zijn spionnen heeft en dat hij mij spoedig weer in zijn macht zal hebben, wanneer een van die leden mij ontdekt.

— Daarvoor behoeft gij geen vrees te koesteren in de eerste tijd, zei Raffles zacht fluisterend en met een flauwe glimlach op de lippen. Ik zal uw uiterlijk wel zodanig weten te veranderen, dat zelfs Wilson u niet zal herkennen. En kom nu spoedig mee. Wij moeten voortmaken,

Hij voerde de vrouw buiten het vertrek, na zich te hebben overtuigd, dat zich niemand in de gang bevond.

Het slaapvertrek van de ongelukkige vrouw, die in deze afgelegen vleugel van het oude huis geruime tijd scheen te hebben gewoond, zonder dat iemand van de bandieten het vermoedde, bleek zich in dezelfde gang te bevinden. En hierdoor was het te verklaren, dat zij

aanstonds gewekt was door het gerucht van de stemmen der beide doodsvijanden.

Raffles liet er haar echter niet binnentreden, dan nadat hij zich met de revolver in de hand overtuigd had, dat zich ook in deze kamer niemand verborgen hield, evenmin als op het kleine balkon, waarop een der ramen uitkwam.

En daarop vatte hij post voor de deur en wachtte.

In het grote, sombere huis liet zich thans geen enkel gerucht horen.

Raffles vroeg zich af, waar Wilson toch wel gebleven kon zijn. Het waarschijnlijkste was, dat hij op dit ogenblik de wonde verzorgde, welke Raffles hem met de dolk had toegebracht gedurende de afschuwelijke strijd in het donkere vertrek.

Maar daarna zou de ellendeling zich zeker willen overtuigen, of hij zijn slachtoffer inderdaad onschadelijk gemaakt had en wanneer hij zijn lijk niet terug zou vinden op de bodem van de diepe put vol modderig water, dan zou hij zeker niet rusten, voor hij Raffles had terug gevonden.

In ieder geval was het zeker, dat hij onkundig was gebleven van de tussenkomst van zijn minares, anders zou het zeker niet zo stil zijn in het huis.

Het was echter een onheilspellende stilte, die mannen met minder sterke zenuwen schrik en angst zou hebben ingeboezemd.

Raffles had Ella Manoury op het hart gedrukt, zich zoveel mogelijk te haasten en er waren dan ook geen vijf minuten verlopen, of reeds hoorde hij de deur weer zacht open gaan.

Hijzelf sloot de deur volkomen onhoorbaar en zei toen zo zacht, dat het nauwelijks te verstaan was:

— Breng me nu langs de kortste weg naar buiten. Ik ken deze weg in het geheel niet en wij moeten ons haasten.

Zonder iets te antwoorden, vatte de vrouw Raffles bij de rechterhand en voerde hem onhoorbaar met zich mee.

De beide vluchtenden volgden een aantal gangen, soms heel smal en bochtig, dan weer breed en kaarsrecht en geen ogenblik aarzelde de vrouw.

Eindelijk stond zij stil voor een grote, zware, gewelfde deur.

Zij bracht haar lippen bij het oor van Raffles en fluisterde:

— Dit is de deur, die het nieuwere gedeelte van het huis in verbinding stelt met de oude vleugel, dat de vreselijke geheimen bevat, welke gij nu kent. Zij is steeds gesloten. Ziet gij misschien kans het slot te openen?

Raffles richtte het gedempte licht van zijn zaklantaarn op het slot van de zware, met ijzer beslagen deur en trok een bedenkelijk gezicht.

Het was een zeer oud slot met een buitengewoon ingewikkeld mechanisme en er zou vrij wat tijd verloren gaan met pogingen om het te openen.

Hij deelde zijn bevindingen aan de jonge vrouw mede en vervolgde toen:

— Bestaat er dan geen directe uitgang naar de straat in deze oude vleugel?

— Er is een deur geweest; maar Wilson heeft haar laten dicht metselen.

— Gij waart dus inderdaad zijn gevangene?

— Niets anders.

— Dan valt er niets aan te doen, mevrouw. Dan moet ik mijn krachten wel op dit slot beproeven. Wees zo goed,

mijn lantaarn vast te houden, zodat ik mijn beide handen vrij heb.

De jonge vrouw nam de zaklantaarn van hem over en nu pas zag Raffles, dat zij in de rechterhand, waarmee zij ook een kleine reistas vast hield, een brownning van klein kaliber geklemd hield.

En aan de vastberaden uitdrukking op haar gelaat zag hij, dat zij zich tot het uiterste wilde verdedigen, ingeval Wilson haar mocht willen dwingen in dit vervloekte huis te blijven.

Raffles had zijn bos lopers te voorschijn gehaald en begon nu met grote vaardigheid het slot te onderzoeken.

Het duurde bijna twintig minuten vóór hij er eindelijk in geslaagd was, het ouderwetse, weerbarstige slot te forceren.

Voorzichtig trok hij de deur naar zich toe en liet het licht van zijn lantaarn in de brede gang vallen, welke de deur afsloot.

— Zijt gij nooit in het nieuwe gedeelte van het huis geweest?

— Alleen wanneer hij mij bij de een of andere onderneming nodig had.

— Gij mocht het huis dus wel eens verlaten?

— Ja, maar van die vrijheid heb ik nooit gebruik gemaakt, ik was veel te bang voor hem.

— Kent gij hier goed de weg?

— Zeker. Wij hebben niets anders te doen dan deze gang tot het einde te volgen. Wij zijn hier gelijkvloers. De gang maakt aan het einde een bocht en loopt daarna uit op de vestibule, waar zich de voordeur bevindt.

— Kom dan spoedig mee.

Raffles duwde de zware deur verder open, die ondanks al zijn voorzorgen een piepend geluid maakte, toen zij op de hengsels draaide, waarna de tocht werd voortgezet.

Men hoorde niets anders dan de zachte schreden van de vrouw, want Raffles liep zo zacht, dat hij er evengoed niet had kunnen zijn, wat dat betreft.

Alvorens de hoek van de gang om te slaan, onderzocht Raffles zorgvuldig de gang, die op de vestibule uitliep en toen pas trok hij de vrouw met zich mee.

De vestibule bleek flauwtjes verlicht te zijn door een elektrische lamp in de vorm van een Arabische lantaarn met gekleurd glas, die aan een koperen ketting hing.

Raffles trad op de voordeur toe en schoof zacht de grendels terug, waarna hij ook de zware koperen ketting losmaakte.

Maar juist toen hij de sleutel in het nachtslot omdraaide, verlichtte een verblindende straal de ruime vestibule, en bijna op hetzelfde ogenblik kraakte er een schot.

Raffles wendde zich bliksemsnel om, de ogen knipperend in het schelle licht en hij zag, hoe Ella Manoury onder het slaken van een zachte kreet, die als een snik klonk, vlak naast hem ineens zakke.

En van de gaanderij, die rondom de vestibule liep, klonk 'n snijdende stem:

— Dat is je verdiende loon, slet! Zo vergaat het iedereen, die mij verraadt en nu is het jouw beurt, John Raffles.

Raffles had zijn revolver getrokken, maar waarop moest hij vuren?

Het licht van de elektrische lamp, welke de moordenaar droeg, verblindde hem en het was onmogelijk, een gedaante te bespeuren.

Hij vuurde op goed geluk, maar slecht een duivels lachje antwoordde.

— Vaar ter helle, John Raffles! gilde Wilson, en Raffles, die besefte dat hij een uitstekend doelwit opleverde, liet zijn gewapende arm zakken en onderwierp zich aan zijn noodlot.

Maar eensklaps geschiedde er iets onverwachts.

Het schot ging niet af, maar in de plaats daarvan doofde het schelle licht plotseling uit. Rinkelend geluid van gebroken glas werd hoorbaar en Wilson slaakte een kreet van pijn en dolle woede.

En tenslotte viel er iets met luid gekraak naar beneden. Het was een zware stoel, die met dreunend geweld op het marmer van de hal verbrijzeld werd.

Een ogenblik later klonk Raffles een welbekende stem in de oren, de stem van de trouwe Henderson, die riep:

— Hier ben ik, mylord! Op de gaanderij. Ik heb de schurk het eerste wat onder mijn handen kwam, naar het hoofd gegoid en ik geloof, dat het raak was.

Raffles had zijn zaklantaarn op volle kracht doen opglorieën en hij richtte haar nu op de gaanderij.

En daar zag hij, geheel rechts, de brave chauffeur tegen de balustrade leunend en hem met de blik zoekend.

Maar toen Raffles het licht van zijn lantaarn richtte naar de plek, waar hij enkele seconden geleden het felle licht had gezien, werd hij niets anders gewaar dan een gedeelte van de leuning, die totaal versplinterd was, daar waar de zware eikenhouten stoel er met kracht tegen aan was gevlogen.

Van Wilson echter viel niets meer te bespeuren. Ofschoon het zeker was, dat de stoel hem geraakt had, al was het ook maar rakelings, zo had hij zich toch bijtijds in veiligheid kunnen brengen.

Raffles hoorde heel in de verte snelle schreden, daarop het dichtslaan van een deur en toen niets meer.

Henderson wilde de schurk achtervolgen, maar Raffles riep hem toe:

— Laat dat, James. Je kent dit afschuwelijke huis niet en je zou in een hinderlaag kunnen vallen. De kerel is ons voor ditmaal weer ontsnapt, dat moeten wij nu eenmaal als zeker aannemen. Bij een volgende gelegenheid is het geluk misschien aan onze kant. Alereerst moeten wij ons met deze ongelukkige vrouw bezig houden.

Reeds had Raffles zich over Ella Manoury heengebogen, die met lijkkleek gelaat en gesloten ogen op de grote, dikke vloermat lag uitgestrekt voor de deur.

Langzaam druppelde het bloed uit haar rechterborst.

Raffles maakte haastig de mantel los en bevond, dat de kogel de ongelukkige vrouw even onder de rechterborst in het lichaam was gedrongen.

En zeker zou het projectiel haar gedood hebben, wanneer de dikke bontmantel de kracht van de kogel niet aanzienlijk had gebreken.

Niettemin was de wonde zeer ernstig, en Raffles begreep, dat hij aanstonds handelend moest optreden, wilde de vrouw niet haar leven tegelijk met haar bloed zien wegvloeien.

Juist toen hij zich weer oprichtte verscheen boven aan de trap een bediende met zeer onthutst gelaat, slechts ten halve gekleed en met een blaker in de bevende hand.

Waarschijnlijk had het geluid van het schot hem uit zijn slaap gewekt.

— Je hebt niets te vrezen man, kom dadelijk hier. Hier sterft een mens als je ons niet behulpzaam bent, zei Raffles. Zijn hier verbandmiddelen in huis?

— Ik zal dadelijk mijn meester gaan wekken. Ik weet, dat hij een kistje met verbandmiddelen in zijn studeerkamer heeft.

— Je meester? riep Raffles met toornige lach. Man, juist je meester is het die deze ongelukkige vrouw heeft neergeschoten.

— Maar dat is onmogelijk. Hoe kon dat plaats vinden? Wie is die dame dan? riep de bediende uit.

— Vraag niet zoveel en breng ons dadelijk naar de studeerkamer, beval Raffles kortaf.

De bediende ijlde de trap op en Raffles volgde hem op de voet.

De studeerkamer bleek een klein vertrek te zijn met slechts een venster.

De bediende trad op een fijn bewerkte kast toe en opende deze. Maar Raffles die meer gehaast was, greep snel de blikken verbandtrommel, die er stond, en ijlde weer naar de vestibule, terwijl de bediende achteraan kwam.

In een ommezien had Raffles nu de wonde gezuiverd en met een vaardige hand verbonden, zodat tenminste het onmiddellijke gevaar was afgewend.

Nu wendde hij zich tot Henderson en zei op zachte toon:

— Zij moet onmiddellijk vervoerd worden. Je hebt immers de auto bij de hand?

— Ja, Mylord, antwoordde de chauffeur zo zacht, dat de bediende het niet kon verstaan.

Raffles bukte zich, tilde de zwaar gewonde vrouw behoedzaam van de grond en gaf Henderson een wenk, die snel de deur opende.

Raffles trad naar buiten en op dat ogenblik sloeg Ella Manoury even de ogen op, keek Raffles aan en sloot ze weer, terwijl een glimlach snel als de weerlicht over haar bleek gelaat vloog.

HOOFDSTUK VII

HET GEHEIMZINNIGE HUIS

Met de grootste voorzichtigheid werd de gewonde overgebracht naar 'n klein, fraai landhuis, onder de rook van Londen, hetwelk sedert lang het eigendom was van Raffles, die het echter onder een andere naam gekocht had.

Maar alvorens heen te rijden, had Raffles telefonisch Brand met enkele woorden op de hoogte gebracht en hij wist nu dat de jonge man ongeveer tegelijkertijd als hijzelf bij het landhuis kon zijn, wanneer hij gebruik maakte van een der snelle motorrijwielen, die in de garage van zijn huis in de Cromwellstreet stonden.

Raffles bleek echter toch nog de vlugste te zijn geweest, en hijzelf moest dus geheel alleen de zwaar gewonde vrouw het huis binnen en vervolgens de trap op dragen naar de eerste verdieping, waar zich enige kleine logeerkamers bevonden.

Ella Manoury werd op het bed neer gelegd, waarna Raffles al zijn zorgen aan haar begon te wijden en dat mocht hij doen, want hij was een voortreffelijk geneesheer, die veel van zijn vrije tijd besteedde aan de medische studie.

Hij liet Henderson alles brengen, wat hij nodig had, nam voorzichtig het verband af, peilde de wonde, en bevond dat de kogel niet al te diep was doorgedrongen en dat hij hem betrekkelijk gemakkelijk zou kunnen verwijderen.

Hij ging aanstonds tot deze operatie over en nadat hij geslaagd was, werd het verband weer aangelegd. Tenslotte ging Raffles een versterkende drank voor zijn patiente bereiden.

Hij was hier nauwelijks mee begonnen of het geronk van een zware motor zei hem, dat Brand zoeven was aangekomen.

Een ogenblik later trad deze de keuken binnen, waar Raffles in zijn hemdsmouwen bezig was, zijn medicijnen te bereiden, met behulp van de overvloedig voorziene medicamententas, zoals hij er in al zijn huizen een bezat en waarvan de voorraad steeds opnieuw werd aangevuld.

Wat Henderson betreft, de reus was bezig, op aanwijzing van Raffles, iets fijn te stampen in een porceleinen mortier.

Nadat de jonge man Raffles krachtig de hand had gedrukt, met een ontroering, welke hij met moeite bedwong, barstte hij uit:

— Wat is er nu toch in 's hemelsnaam vannacht weer gebeurd? Ik behoef je natuurlijk niet te zeggen, dat ik geen oog heb dicht gedaan en mij zelfs niet heb ontkleed.

— Dat begrijp ik wel, Charles, zei Raffles hoofdschuddend. Je zult nooit

verstandiger worden. Wel, ik zal je vertellen, wat er geschied is.

En nu deelde Raffles de jonge man op zijn gewone, klare en vlotte wijze mede, wat hem in het huis van Wilson was wedervaren.

— Dus de bandiet is opnieuw ontkomen? Al je moeite was dus vruchteloos. De ontmoeting heeft je niets anders opgeleverd dan een zwaar gewonde vrouw en je kunt van voren af aan beginnen. Maar een ding hebben wij althans gewonnen en dat is, dat Wilson wel niet meer naar zijn huis zal durven terug keren.

— Dat is nog volstrekt niet zeker, Charles, en als hij het niet doet, dan kan ik dat niet als winst beschouwen, hernam Raffles. Zolang hij de onbeschaamdheid heeft, als een fatsoenlijk burger zijn huis in de Chapel-Street te bewonen, weet ik althans waar ik hem vinden kan. En nu, Charles, heb ik een appeltje te schillen met Henderson, vervolgde Raffles, zich glimlachend tot de reus wendend. Wil je nu zo goed zijn, ons beiden je plotseling verschijnen op de galerij der vestibule te verklaren?

— U moet het mij niet kwalijk nemen, Mylord, begon Henderson bedremmeld. Maar ik had mij al dadelijk voorgenomen, niet eens tot het afgesproken uur te wachten, maar zo spoedig mogelijk te trachten binnen in dat vervloekte huis te komen, waar ik u aan de grootste gevaren bloot gesteld wist. Ik begon met onze auto neer te zetten in een nachtgarage en toen zon ik op middelen om het huis binnen te komen. Tenslotte besloot ik over de muur van de tuin te klimmen en dat deed ik ook. Maar het was mij bijna slecht bekomen; er schoot dadelijk een grote waakhond op mij toe, een bloeddorstig monster en mijn linkerarm is nog wat stijf, want daar beet het dier mij. Ik wist echter zijn keel dicht te knijpen en toen moest het monster het toch afleggen. Toen heb ik echter nog bijna een uur moeten zoeken, voor ik een plek had gevonden, waar ik binnen kon dringen. En er ging weer bijna een uur voorbij, voordat ik binnen was. Ik weet heel goed dat ik niet geschikt ben om heel nacht iets te

verrichten, dat brengt mijn omvang mee.

— Waar ben je binnen gekomen, Henderson? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Door een kelderraam, mijnheer Brand.

— En ging dat zo maar? hernam Brand verwonderd. Het verbaast mij, dat Wilson zulke zwakke plekken aan zijn vesting had.

— Zo zwak was die plek niet, mijnheer Brand, hernam de reus glimlachend. Er zaten tralies voor van een duim dik, en ik zei u reeds, dat het bijna een uur duurde, voor ik er vier had kunnen loswurmen. Met minder ging het weer niet, ook alweer vanwege mijn omvang. De rest betekende natuurlijk niets. Het was daar beneden pikdonker, maar ik vond toch eindelijk de weg naar boven en zoals gij weet kwam ik juist bijtijds om die bandiet van een Wilson een zware stoel naar het hoofd te slingeren, die zich daar gelukkig juist onder het bereik van mijn hand bevond, waardoor hij zijn elektrische schijnwerper en waarschijnlijk ook zijn revolver moest laten vallen, en dat is alles.

— Natuurlijk, als men hem hoort praten, heeft het niets om het lijf, riep Brand uit met een stem, die van ontroering trilde.

En hij drukte de handen van Henderson, alsof hij ze wilde verbrijzelen.

Buiten begon de dag reeds aan te breken, toen de drie mannen de ziekenkamer weer betraden.

Ella Manoury lag in een rustige sluimering verzonken en reeds was een weinig kleur op haar marmarbleek gelaat teruggekeerd.

Brand beschouwde een ogenblik het knappe, maar door lijden vermagerde gelaat en vroeg nu op zachte toon, zich tot Raffles wendende:

— Wat denk je met haar te doen?

— Natuurlijk moet zij hier blijven, tot zij genezen is.

— Denk je dat ze zal genezen?

— Ja, dat geloof ik wel. Zij schijnt van een sterk gestel te zijn. De wunde

was niet diep en er zijn geen edele delen geraakt.

— En Wilson, wat denk je van hem?

— Ik heb gezworen, Charles, dat ik die man niet meer zal sparen. Wij weten nu wat wij aan elkaar hebben. Keert hij in zijn woning terug, neemt hij zijn oude bestaan weer op, dan zal ik hem in zijn club opzoeken in een van mijn vermommingen. Ik zal hem, ten aanschouwe van de leden in zijn gezicht slaan, of hem een schurk noemen en dan zal hij wel genoodzaakt zijn, de degen met mij te kruisen.

— Dus toch? riep Brand teleurgesteld uit. Je bent nog steeds niet genezen van je vooroordeel tegen het afmaken van een schadelijk gedierte, naar 't schijnt. Nu, ik hoop maar één ding en dat is, dat Wilson zich voorlopig niet meer in zijn eigen huis vertoont.

Maar daarin zou Brand zich vergissen.

De volgende dag bevatten de bladen allen het bericht van de zonderlinge gebeurtenis, die zich in het huis van Wilson had afgespeeld en welke de hoofdcommissaris van politie had opgetekend uit de mond van dezelfde bediende, die, met de blaker in de hand, in het holste van de nacht de beide indringers had gezien, toen zij, een hunner met de revolver in de vuist, over het lichaam stonden heen gebogen van een dode vrouw.

Want inderdaad had de bediende gemeend, dat de hem volkomen onbekende vrouw reeds overleden was.

Deze berichten maakten er verder melding van, dat de bediende, nadat John Raffles en zijn helper met de dode vrouw vertrokken waren, aanstonds de politie had opgebeld en zich vervolgens naar de slaapkamer van zijn meester had begeven, die hij daar dan ook aantrof, ofschoon de onbekende indringer had verzekerd, dat hij daar niet was.

Wilson had de bediende medegedeeld, dat er iemand in zijn kamer was binnen gedrongen, in gezelschap van een hem onbekende vrouw, beiden gemaskerd, die hem, met de revolver in de vuist, gedwongen hadden op te staan, teneinde hem de brandkast te wijzen en deze

voor hen te openen. En hij had de bediende het uitgezaagde paneel in de balkondeur gewezen, waardoor de inbrekers waren binnen gedrongen.

Bukkend voor de overmacht, was Wilson opgestaan, had snel een paar kledingstukken aangetrokken en had zich gehouden, alsof hij aan het verzoek van de beide gemaskerde onbekenden gevolg zou geven.

Toen hij de gang betrad, had hij daar nog een derde inbreker aangetroffen, die waarschijnlijk langs een andere weg het huis was binnen gekomen en die niet gemaskerd was.

Hij had kans gezien de drie inbrekers op te sluiten in het vertrek, waar de brandkast stond en daarop had hij de politie willen waarschuwen, maar dit kon hij slechts doen in zijn eigen slaapkamer, waar de telefoon nog intact was.

Wat er daarna was gebeurd, had hij voor een deel uit de mond van zijn bediende vernomen.

Naar hij vermoedde, waren de drie inbrekers er in geslaagd, zich weer te bevrijden, maar hij kon niet verklaren, waardoor de vrouw de dood had gevonden. Misschien had de kogel haar bij ongeluk getroffen, misschien ook was er tussen de beide mannen twist ontstaan, waarbij ze de vuurwapens hadden getrokken en had de vrouw er zich tussen geworpen.

Toen Raffles en Brand deze berichten lazen, keken zij elkaar een ogenblik zwijgend aan en toen begon Raffles:

— Die man is ongetwijfeld een verstokt booswicht en een groot misdadiger. Maar niemand zal hem een weergaloze stoutmoedigheid mogen ontzeggen, en toch, hij speelt wel hoog spel, maar hij weet dat hij voorlopig veilig is.

— Hij waant die vrouw dus dood? vroeg Brand.

— Dat moet wel, anders moest hij begrijpen, dat zij hem, eenmaal gevluht zijnde, vroeg of laat, onder mijn invloed zou verraden. Hij is er van overtuigd, dat hij haar gedood heeft en dat wij slechts haar lijk hebben vervoerd. Vergeet ook niet dat er veel is, dat voor zijn waarheidsliefde spreekt. Hij kon,

om te beginnen, de politie het gat in de deur tonen, waardoor ik ben binnen gedrongen. De bediende kon er desnoods een eed op doen, dat ik zelf verklaard heb, John Raffles te zijn, dat hij heeft horen schieten en dat hij de dode vrouw gezien heeft. Misschien heeft hij wel een ogenblik geloofd, dat zij slechts zwaar gewond was, maar hij maakte op mij de indruk een sukkel te zijn en als zijn meester hem gezegd heeft, dat zij dood was, dan moest zij het ook zijn.

— Maar de verbindingsdeur, Edward, waarvan je mij gesproken hebt! riep Brand uit. De politie moet die deur toch vinden!

— Wat zou dat? Als zij die deur opent, dan ontdekt zij eenvoudig de oude vleugel van het huis, die weinig of niet gebruikt wordt, hetgeen geen wonder is als men denkt, dat Wilson zelfs aan het nieuwe gedeelte meer dan ruimschoots voldoende heeft! Er was echter voor de politie volstrekt geen aanleiding, om dat gedeelte te onderzoeken, want Wilson gaat immers volgens haar geheel vrij uit. Als zij zoekt, dan is het natuurlijk naar John Raffles, naar zijn helper en naar de geheimzinnig gemaskerde dame, of liever naar haar lijk!

— Maar die vreselijke kamer met de bewegelijke vloer dan? hield Brand vol.

— Daarvan wordt in het gehele bericht niet gerept, Charles, hernam Raf-

fles bedoord. Geen der bedienden weet iets van het bestaan van dat vertrek, en je zult wel inzien, dat Wilson zelf er natuurlijk niet over gesproken heeft. Trouwens, er schijnt nog volstrekt geen verdenking tegen Wilson te bestaan, en hoofdinspecteur Baxter zal het niet zo spoedig wagen, een man als hij lastig te vallen, met veel kans, dat hij de zoveelste bok schiet.

— Maar de vrouw dan? laat zij spreken! riep Brand uit.

— Nu raak je het kardinale punt, Charles. Zij alleen is in staat Wilson de strop om de hals te doen! Maar ik denk er geen ogenblik aan, daarop bij haar aan te dringen. Zij moet doen wat zij zelf het beste acht. Haat zij die man werkelijk, veracht zij hem en wil zij hem onschadelijk maken, dan zal zij zeker niet aarzelen, maar ik wil daarop geen invloed uitoefenen. Ik zal haar blijven verplegen, totdat zij geheel genezen is en dan mag zij doen wat zij wil.

— Dan bestaat er dus kans, dat die duivel zijn verschrikkelijk handwerk kan blijven voortzetten, riep Brand, rood van woede.

— Stel je gerust, mijn waarde; ik geef je de verzekering, dat het niet lang meer zal duren, of aan het misdadig bestaan van Erle Wilson zal een einde gemaakt zijn door John Raffles.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Giftgasbandieten

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

Te bestellen bij de Uitgeverij « In den Ouden Windmolen », Maastrichterstr., 19, Hasselt

2001. — Een Millioenen-erfenis	2075. — Een Moderne Robinson
2002. — De gestolen Dolk	2076. — De Moord in Fenchurch Street
2003. — Een Inbraak met gevolgen	2077. — Het Vioolwonder
2005. — Zonderlinge Epidemie	2078. — De Raadselachtige Moord
2006. — Een droeve Huwelijksdag	2079. — Een Avontuur in China
2007. — De Wraak der K. K. K.	2080. — De Verborgten Schat
2008. — Twee Doodsvijanden	2081. — De Chinese Schatkamer
2009. — De Meester herleeft	2082. — De Bende van de Gouden Ster
2010. — De Bende v.d. G. Sleutel in de val	2083. — Sensatie in de Opera
2011. — Raffles en Amor	2084. — De Folterkelder
2012. — Nicholson juicht te vroeg	2085. — De Bedrieger bedrogen
2013. — De Broeder van Nicholson	2086. — De Geheimen van Parijs
2014. — Avontuur in België	2087. — Speelzucht en Misdaad
2015. — De Moord in Kamer 13	2088. — De Diamanten Spin
2016. — Aan de Marteldood ontsnapt	2089. — Een duivelse Uitvinding
2020. — Bloed en Goud	2090. — Parijse Autobandieten
2021. — De buitenste Duisternis	2091. — Het Trio Desmond
2022. — De Waanzinnige	2092. — Een Sensationele Bokswedstrijd
2023. — De gestolen claim	2093. — Als het Goud lokt
2024. — De Bergduivel	2094. — Sneeuw, Goud en Bandieten
2025. — De Goud-fee	2095. — Wie was de Derde Man?
2026. — Onrust op Holderness Hall	2096. — Het Kostbare Fabrieksgeheim
2027. — Het Geheime Document	2097. — De Ontvoerde Diplomaat
2028. — De Redding van « Goudhaar »	2098. — Rumoer om de Derby
2029. — « Goudhaar »	2099. — Gevaren van de Wereldstad
2030. — De Smokkelkoningin	2100. — Moderne Piraten
2031. — De Misdaad in de trein	2101. — Het Filmkasteel
2032. — De Revue-Girl	2102. — Het lijk in het Spoorwegdepôt
2033. — Professor Shirley	2103. — Een Onderaards Drama
2034. — De Kit van Wong Li	2104. — De Verzonken Metropolis
2035. — De Gewaande Radjah	2105. — De Vreemde Chauffeur
2036. — De Geheimzinnige Tempelstad	2106. — De Moord in het Cabaret
2037. — De Duivels van de Gele Zee	2107. — De Negende Steen
2038. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi	2108. — Onraad in Hollywood
2039. — Vijftig tegen één	2109. — Ossenkop; gang 5
2040. — Iona, de avonturierster	2110. — De Bende van de « De Ratten »
2041. — De Kelder des Doods	2111. — Het Avontuur in Hollywood
2042. — De onverwachte terugkeer	2112. — De Bende van de Gouden Spin
2043. — Rode Bilj krijgt een lesje	2113. — Irma Sandrina
2044. — De Stem van het Verleden	2114. — In de val gelokt
2045. — Zwarte Anna	2115. — Om een kwart miljoen dollars
2046. — Het Juweel van Prins Omar	2116. — De Giftgas-centrale
2047. — Gevaarlijk spel	2117. — Een mislukte ontvoering
2048. — Het Goud van de Metropolitanbank	2118. — De Verdwenen Kleindochter
2049. — De Bende van Myra Bonati	2119. — Helicopter-bandiet
2050. — Merry-Kid de verklikker	2120. — De Verraderlijke Huisknecht
2051. — Het Verlaten Slot	2121. — Vrouwelijk Lokaas
2052. — De Riolen van Parijs	2122. — Het Drama op de Brooklyn Bridge
2053. — Rovers en Verraders	2123. — In het Hol van de Leeuw
2054. — Een documentenjacht	2124. — Een Patient verdween
2055. — De Verijdelde Ontvoering	2125. — De Geheimzinnige Liftkoker
2056. — Liefde, Paarden en Bandieten	2126. — De pseudo uitvinder
2057. — Een Mislukte Samenwerking	2127. — De Zwarte Kaper
2058. — De Kool des Doods	2128. — Moderne Schatgravers
2059. — Jacht op Portuin	2129. — Liefde en Kunst
2060. — De Gouden Wisselbeker	2130. — De Moord in Kew Gardens
2061. — Een Fatale Vrouw	2131. — De Tijdbom
2062. — Een moderne Blauwbaard	2132. — Antiquiteiten en Liefde
2063. — Een Geheimzinnige Moord	2133. — De Verijdelde Ontvoering
2064. — Een Spaans Drama	2134. — Drie Hotelratten
2065. — Een merkwaardige diefstal	2135. — Het Nieuwe Bendevoofd
2066. — Spoken op Marshy Manor	2136. — De Bloedraad
2067. — Chantage en Hypnose	2137. — Een merkwaardig Duel
2068. — De Lokstem van het Goud	
2069. — Het Geheim van de Boekenkist	
2070. — Het Revolutie Complot	
2071. — Het Verlaten Huis	
2072. — Het Spel met de Dood	
2073. — Het Verstoorde Feest	
2074. — Russisch Goud	
	2138. — Giftgasbandieten

IN VOORBEREIDING :